

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Last

one look, one touch,
she became his everything.

Chance

Love

a single-parent contemporary romance

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

K.L. DONN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

son şans aşkı

ÇAĞDAŞ BİR BEKAR EBEVEYN ROMANTİZMİ

KL DONN

İçindekiler

Önsöz

1. [EmaLeigh](#)
2. [Sebastian](#)
3. [EmaLeigh](#)
4. [Sebastian](#)
5. [EmaLeigh](#)

Sonsöz

Sırada ne var? Yazar
Hakkında Ayrıca
yazan KL Donn

Telif hakkı© 2021 by KL Donn

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap eleştirisinde kısa alıntılar yapılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya elektronik ya da me- kanik yollarla çoğaltılamaz.

Kapak tasarımı & Formatlama: Alluring Write Productions

Editör: KA Matthews

✿ Vellum ile oluşturuldu

sinopsis

USA Today Bestselling yazarı KL Donn'un Alaska dağlarındaki son küçük kasaba tatil romantizmiyle bu kışı ısıtmaya hazır olun.

Münzevi. Dağ adamı. Yalnız.

Herkes öyle olduğuma karar verdi. Benim için fark etmez.

Kışın mobilya yapıyorum, yazın da ağaç kesiyorum.

Basit bir hayat yaşıyorum ve o ortaya çıkana kadar neyi kaçırdığımı bilmiyordum.

EmaLeigh Ruin dünyamı alt üst etmek üzere ve ben kızgın bile değilim.

Hayattaki yeni görevim onu gülümsetmek.

Vücudunun derinliklerine gömüldüğümde adım iç çekişini duymak için. Ve eğer oğlu da paketlenmiş anlaşılanın bir parçası olursa, öyle olsun.

Başından beri çocuğa düşkündüm.

Tek yapmam gereken tatlı Ema'mı aşka son bir şans vermesi için ikna etmek.

Yoksa onu sonsuza dek kaybedebilirim.

Adanmışlık

*Alaska'daki Shue ailem için, muhteşem olduğunuz için teşekkürler!
Sizi seviyorum çocuklar.*

önsöz

SEBASTIAN

"T üç, iki, bir!" Memleketim Kutup Ayısı, Alaska'da her yıl düzenlenen kutup dalışı için buz gibi suya atladığımda, buz kaslarımı uyuşturuyor ve birkaç dakika daha suyun altında kalıyorum.

gereğinden fazla saniye. Yukarı fırladığımda eller bana doğru uzanıyor, ama kendimi dondurucu soğuk sudan çıkarırken onları görmezden geliyorum.

Sağlık görevlileri beni ısıtmalı çadırlardan birine götürüyor ve burada bana bir buçuk metrelik, yaklaşık üç yüz kiloluk bedenim için yeterince büyük olmayan pelüş bir havlu veriyorlar. Boyum işimde bir artı olsa da hayatın diğer yönlerinde bir eksiklik olabiliyor. Ketchikan'da yaz aylarında ağaç kesen biri olarak boyum mükemmel bir uyum sağlıyor ve gerektiğinde iki kişinin işini yapabilmeme olanak tanıyor. Kazandığım zamanlarda ise dinlenmek ve rahatlamak için eve geliyorum.

Büyükbabamla birlikte Bear Dağı'nda büyürken bana ahşap işçiliği ve zanaatkarlık hakkında her şeyi öğretti, bu nedenle soğuk kış aylarında ticarete ayak uydurabiliyorum. Kutup Ayısı sakinleri ve eyaletin dört bir yanı için mobilya inşa etmek, yalnız geceleri uzak tutuyor ve beni yapıcı bir şekilde tatmin ediyor.

"Bay Cole?" Başımı kaldırdığımda bana gülümseyen güzellik karşısında afalladım. daha önce de görmüştüm ama adını hiç duymamıştım. Elindeki muklukları bana gösterirken sarı saçları neredeyse bembeyazdı. "Bunları ben yaptım. Sana giydirmemi ister misin?" Gözlerim yumuşak, yıpranmış deriye kayıyor; dışı maviler ve beyazlarla, içi ise yemyeşil yünle işlenmiş karmaşık boncuklarla süslenmiş. Başımı sallayarak kabul ediyorum, önümde diz çökerken gözlerimi onun ince bedeninden alamıyorum.

Ayakkabıyı giymek için önce bir bacağıını, sonra da diğeriini kaldırıırken elinin baldırımındaki sıcaklığı doğrudan kasıklarımaya gidiyor.

Aletim yıllardır hissetmediğim bir şekilde kabarmaya başlıyor. Otuz yaşındayım ve yetişkin hayatımda hiçbir zaman sadık bir ilişkim olmadı çünkü hiçbir kadın dikkatimi bu genç bayanın çektiğı gibi çekmedi. "EmaLeigh, gidelim!" yaşlı bir kadın, kendisinden daha huysuz görünüyor

ayağıımın dibindeki güzel insana bağılıyor ve o gitmeden önce gülümserken, pişmanlık içimi ekşitiyor.

Onunla ilgili bir şey beni onun peşinden gitmeye, onu kendime mal etmeye teşvik ediyor.

BÖLÜM 1

emaleigh

BİRKAÇ HAFTA SONRA.

D Uyuyan bir çocuk ve kızgın bir anne ile eski Suburban'ı Bear Dağı'nın yamacına sürmek benim eğlence anlayışım değil. Yeni bir kar yağışı bunu biraz daha zorlaştırır çünkü

Kar küreme araçları henüz bu tarafa gelmedi ve Bay Cole da belli ki kendi başına gelip kar küremek için çaba sarf etmemiş. Zorunda olduğundan değil, ama yapabiliirdi.

"Acele etmelisin ki gece çökmeden kasabaya dönebilelim," diye tembihliyor annem.

"Yapacağım." Saatin sadece dokuz olduğundan ve daha güneşli saatlerimiz olduğundan bahsetmiyorum.

Sonunda uzaktan evin dumanını görünce, araba yoluna girene kadar biraz hızlanıyorum. Buraya gelmekten zaten çekiniyorum ama onaylamayan annemin de yanımda olması her şeyi daha da kötüleştiriyor.

Aklımdaki tasarımı bulmak için çantamı karıştırırken ona "Birkaç dakikaya dönerim," diyorum. Oğlum Damien'ın hâlâ uyuduğunu kontrol ettikten sonra sessizce kapıyı açıyorum ve Bay Cole'un çalıştığını gördüğüm geleneksel ahıra girmeye hazır oluyorum.

"Onu burada , değil mi?" Annem ayaklarının arasından örgü çantasını çıkarırken soruyor.

Önce Damien'a sonra da ahıra bakarak, "Sadece bir dakika sürer. Uyuyor; onu uyandırmak istemiyorum." Damien'ın gece korkuları var, bu yüzden sonunda uykuya daldığında, her zaman ona izin veriyorum. Ailem bu konuda yakınsa bile.

"Onu doğurmayı sen seçtin EmaLeigh; o senin sorumluluğunda, benim değil," diye homurdanıyor. "Şimdi acele et ve şu kapıyı kapat. Hava soğuk."

Çenemi gıcırdatarak dışarı çıktım ve kapıyı kapattım, Damien'in kapısını açmak için hareket ettim, tam o sırada gözleri açıldı ve korkunç bir korku çığlığı attı. "Ssshhh, bebeğim, annen burada." Onu araba koltuğundan indirip kollarıma aldığımda kuşların uçuştığını duyabiliyorum, boynuma sarılıp yüzünü saklayarak hıçkırıyor.

"Tanrım, sustur onu," diye mırıldandığını duyuyorum annemin. Kapıyı çarparak kapatıyorum, karla kaplı yere düşüyorum ve Damien'i incitmeden tutabildiğim kadar sıkı göğsüme bastırıyorum çünkü bu onu güvende olduğunu anlayacak ve umarım onu korkutan şey hakkında konuşacak kadar sakinleştirecek birkaç şeyden biri.

Noel'den sonra Alaska'dan ayrılmaya karar vermemin nedenlerinden biri de bu. Burada bir şeyler onu korkutuyor ve artık ne yapacağımı bilmiyorum. Manzara değişikliğinin, sadece ikimizin olduğu yeni bir hayatın ona yardımcı olacağını umuyorum.

"Burada her şey yolunda mı?" Kafamı kaldırdığımda Sebastian Cole'un yaklaştığını görüyorum ve yaklaştıkça ciğerlerimdeki hava çekiliyor. Bay Cole iri yarı bir adam, muhtemelen şimdiye kadar gördüklerimin en irisi ve şu anda gömleksiz ve ter içinde. Bu arada ben karda oturuyorum, belden aşağım sırlıslıkla.

"İyi. Uyandı ve nerede olduğumuzu fark etmedi ve korktu." Dişlerimin arasından yalan söylüyorum. Damien'in gece terörlerini kimse anlamıyor ve bunları açıklamaya çalışmak, özellikle de sanal bir yabancıya, sadece ikimizi de üzüyor.

"Yerde üşüteceksin, EmaLeigh." Adımı söylerken bedenim titriyor. Tanıdık, bir sevgilinin öpücüğü gibi.

"sen de öyle," , kaslı vücuduna bakmamaya çalışarak ve göğsündeki kalın kıllarla ona sarılmanın nasıl bir his olduğunu merak ederek.

Önce aşağıya, sonra da yukarıya, bize bakarkenki çarpık sırtışı karnımı titretiyor. Bana sürekli hissettirdiği duygulardan sıyrılıp Damien'i ayağa kaldırıyorum ve benimkine doğru sendeliyorum. Damien bacaklarıma yapışıp gözyaşlarını silerken Sebastian yaklaşıyor ve sadece bir adım ötemde duruyor.

"Sizi dağa çıkaran nedir?" diye soruyor sonunda bizi değerlendirdikten sonra. Bakışları hafif bir okşayış gibi.

"Benim için bir şeyler yapabileceğini umuyordum." Onun için olduğunu belirtmek için Damien'in başını işaret ediyorum. "Ama yeterli zaman yoksa anlarım."

"O senin mi?" Bu soruya sinirleniyorum çünkü yıllarca seçimlerimi tanıdığımız herkese karşı savunarak geçirdim. Bunu masum bir soru olarak kabul etmek zor.

"Evet." Dikkatimi dağıtmak için oğlumun şapkasını biraz daha aşağı çekerken Sebastian'ın merakı beni şaşırtıyor.

"Kaç yaşında?"

"Mart'ta üç." Biraz sakinleştiği için oğlumun başını çevirip yabancıya baktığını hissedebiliyorum.

Annem pencereden "Acele edebilir miyiz artık?" diye bağıyor. Sabırsızlığı belli oluyor ve beni yıpratıyor.

"Belki de bu bir hataydı. Biz gidelim. Zamanınızı boşa harcamak istemiyorum." Üzgünüm çünkü buraya Damien için özel bir şey yaptırmaya gelmişim, böylece hayatta nereye giderse gitsin yanında Alaska'dan bir parça götürebilecekti. Annem yanımdayken başarılı olamayacağımı bilmeliydim.

"Ema, bekle." Sebastian'ın iri eli, benim daha narin olan elimi kavıyor ve beni olduğum yerde durduruyor. Birkaç hafta önce dalgıçlık yaptığım günkü gibi. Ona dokundum ve neredeyse içim eriyordu. Cipimin şoför kapısını açan Sebastian annemin gözlerinin içine bakarak, "Madem bu kadar aceleniz var, gidin. Ema tasarımına karar verdiğinde ve ben de onu hazırladığımda onları eve bırakacağım." Ağzı bir karış açık kalıyor ve gözlerindeki ateş olmasa güleceğim ama daha sonra bu sözler için sözlü bir dayak yiyeceğimi biliyorum. "Burada ihtiyacınız olan bir şey var mı?" Arka kapıyı açıp Damien'in konfor çantasını ve kendi çantamı alıp geri çekiliyorum.

"Bunu sakın unutma." Sebastian annemin yolundan çekilmeden önce hızla Damien'in araba koltuğunu kapıyor.

"Tamam. Seni almak için buraya geri gelmemi bekleme," diye tersliyor annem, arabadan inip kaputun etrafından dolanırken. Kapıyı arkasından çarparak, kıcı yanıyormuş gibi garaj yolundan hızla çıkıyor.

Sebastian, "Çok hoş bir bayan," diyor ve ben dudağımı ısıırıyorum.

"İşte benim annem." Burada mahsur kaldığımızı ve bu adamı tanımadığımı fark ettim. Bu yılki kutup dalışına kadar onu daha önce gördüğümü sanmıyorum. Adını biliyorum elbette, zanaatkârlığının bölgede eşi benzeri olmadığı düşünülürse, ama onun dışında hakkında hiçbir şey bilmiyorum. "Beni öldürüp cesedimi ahırın arkasına gömmeyeceksin, değil mi?"

Bana baktığını hissedebiliyorum ama hiçbir şey söylemiyor. Hırlamakla höykürmek arası bir sesle ahıra doğru yürümeye başlıyor ve bizi ya peşinden gitmemiz ya da dağdan aşağı yürümeye başlamamız için bırakıyor. "Üşüdüm anne." Damien ceketimi çekiştiriyor. O çok akıllı bir çocuk değil, bu yüzden o konuştuğunda dinliyorum.

Çantasını başıma, çantamı omzuma geçirip onu kucağıma alıyorum ve Sebastian'ın peşinden gidiyorum. Ahıra girdiğimde, görüldüğünden daha büyük olduğunu hissediyorum. İki ön kapının da ardına kadar açık olmasıyla, hayal edebileceğimden de daha sıcak. Bir duvara çeşitli ahşap türleri, şeffaf muşambalarla kaplı zanaatkar mobilyaları diğerine yaslanmış ve ortada çalışmak için kullandığı makine ve aletler var.

Geleneksel bir totem çatıya kadar destek direği olarak kullanılıyor ve ben onun yeteneği karşısında hemen hayrete düşüyorum. "Bunu sen mi yaptın?" Sütuna başımı sallıyorum.

"Ben gençken büyükbabamla birlikte yapardık. O hastalanmadan önce." Gözlerinde nostaljik bir bakış belirliyor ve ona imreniyorum. Aileyle ilgili güzel bir anısı olmasını.

Benimkilerin hepsi acı ve nefretle dolu. Ailem çok iyi insanlar değiller ve on yedi yaşında Damien'a hamile kaldığımda hiç memnun olmadılar ve beni üç kez kürtaja zorladılar. Neyse ki beni götürdükleri doktorlar ahlaklıydı ve ben rıza göstermediğim sürece işlemi yapmayı reddettiler.

Damien'ın babası ebeveyn olmaya hazır olmadığını ve önce hayatı yaşamak istediğini açıkladığında, kızgın ve kindar oldum. Onu en yakın göle atmak istedim. Ama biraz zaman geçtikten sonra anladım. En azından istemediğim bir şeyi yapmam için beni ikna etmeye çalışmıyordu. Bana bebeğin ondan olmadığını söylemeye çalışmadı. Sadece hayattaki konumunu anlamamı istiyordu.

Bana karşı dürüst olan tek kişi oydu ve evde sahip olmadığım bir destek sistemi olarak hamilelik boyunca yanımda kaldı. Adını doğum belgesinin dışında bıraktım ve bebek doğduktan hemen sonra haklarını devretti. Damien ile doğumdan sonra hastanede sadece bir kez karşılaştı, onun dışında onu hiç görmedi.

Clayton üniversiteye gittiğinde, mümkün olduğunda para göndereceğine söz vermişti. Ona bunu yapmak zorunda olmadığını söyledim ama evdeki hayatın nasıl olduğunu biliyordu. Ve saat gibi, her ay, Damien'ın sürekli yaptığı şeylere yardımcı olmak için bize biraz para gönderdi.

büyüyor. Benim fotoğraf göndermemeye, onun da fotoğraf istememeye karar verdik, ikimiz de ikisi arasında zoraki bir yeniden ilişkinin suçluluğunu yaşamak istemiyoruz ve şimdilik en iyisi bu. Sadece doğru seçimler yaptığımı umabilirim.

"EmaLeigh?" Adımla irkilen gözlerim, çizim masasında oturan Sebastian'a odaklanıyor. "Bana ne istediğini söylemek ister misin?"

Başımı sallayarak Damien'ı tekrar ayağa kaldırıyorum ama gitmeme izin vermiyor ve ben resmi Sebastian'a vermek için ilerlerken benimle birlikte yürüyor. Gözleri kâğıdın üzerinde gezinirken dudaklarım seğiriyor. "Bu güzel bir çalışma. Bunu sen mi çizdin?" Kafasını kaldırdığında omuz silkiyorum. "Neden gelip oturmuyorsunuz?" Bizim için tabureleri çekerek bize el sallıyor, ama Damien yerinden kıpırdamayı reddediyor ve Sebastien'in hayatımda beni asla hayal kırıklığına uğratmayan tek adama kızacağından korktuğumda endişem tırmanmaya başlıyor.

Sebastian

Birileri bu ikisini fena benzetmiş. O saçma mukulukları ayağıma geçirdiğinden beri EmaLeigh'i düşünmeden edemiyorum. Pürüzlü vücuduma dokunan yumuşak eli haftalardır sikimi taş gibi sert tutuyordu. Bugün yanında lanet olası bir çocukla ortaya çıkması şok ediciydi ama beni korkutup kaçırarak kadar değil.

Çocuk benim için anlaşmayı bozan bir şey değil ama zaten bir ayağı dışarıda. Kalması için onu ikisini de istediğime ikna etmem gerekecek. Meydan okumayı hep sevmişimdir.

"Adı ne?" Gitmesine izin vermeyen çocuğa başımı salladım. Tanrım, o çılgılığı attığında, dışarıda birinin onları katlettiğini düşündüm. Etrafindakileri tanıyamamasıyla ilgili bahanesi, peşini bıraktığım bir yalandı. Hazır olduğunda, bana daha fazlasını anlatacak. Yine de, tahmin etmem gerekirse, bunun gitmeye çok hevesli olan sefil güveyle daha çok ilgisi vardı.

"Damien." Sevgi dolu eliyle oğlunun başını okşuyor.

Çizim masamın çekmecesini açarak, baharda ayrılmadan önce oyduğum minyatür bir totemi çıkarıp ona sunuyorum. "Ayıları sever misin, Damien?" Gözleri yanındaki büyüleyici kadından ayrılmıyor. Kadın başını salladığında bile ona uzanmıyor ya da varlığını kabul etmiyor.

"Üzgünüm, yeni insanlar onu sinirlendiriyor. Buna bir de yabancı ortamlar eklenince domino etkisi yaratıyor." Sesindeki gözyaşlarını duyabiliyorum, ama bunun oğluyla hiçbir ilgisi olmadığından ve her şeyin insanların ona nasıl tepki verdiğiyle ilgili olduğundan şüpheleniyorum.

"Özür dileyecek bir şey yok." Eşyayı ona uzattım. "İlgisini çektiğinde ona verebilirsin. Beni Adam'dan tanımıyor. Bana uzun zamandır görüşmediği bir arkadaşımıymışım gibi davranması için bir neden yok."

"Teşekkür ." Duygularını saklamaya çalışırken sesi çatallaşıyor.

Başımı sallayarak etkileşimin devam etmesine izin verdim çünkü bir şeyden rahatsız olduğunu görebiliyordum. Bana verdiği çizime tekrar bakıyorum, ona bunun iyi olduğunu söylediğimde şaka yapmıyordum. İçinde sanatsal bir yetenek mayalanıyor. "Bu onun için mi?" Aşağı baktığımda bacağındaki tutuşunu biraz gevşettiğini ama tamamen bırakmadığını görüyorum. Başını sallıyor. "Bunların oyulmasını mı istiyorsun?" Tekrar başını sallayınca parmağımla dağları ve ağaçları çiziyorum. Saat konuşulacak bir parça olacak, ama benim el emeğim yüzünden değil, onun içine dahil ettiği detaylar yüzünden. "Ne kadar büyük olsun istiyorsun?" Ay, yıldızlar ve küçük orman yaratıkları için küçük bir seçenek değil.

"Bu konuda bana tavsiyede bulunmanızı umuyordum. Çizimden başka bir şey bilmiyorum. Sen ahşap uzmanısın." Seçtiği kelimelerden dolayı kaşlarını çatan kızarmış yüzü, ne söylediğinin farkında olduğunu ve bunu kastetmediğini gösteriyor.

"Bence bu durumda büyük olan daha iyi. Noel hediyesi mi?" Kâğıdı yere bırakıp tüm dikkatimi ona veriyorum.

"Evet. Ocak ayında taşınıyoruz ve evi hatırlayabileceği bir şey olsun istedim. Dağlar onun en sevdiği yer." Omuzlarında asılı duran derin hüznün odanın yerinde hissedilebiliyor.

"Nereye taşınıyorsun?" Çocuk Ema'dan biraz uzaklaşırken dikkatimi çekti, hala demir bir yumrukla pantolonunun paçasını tutuyordu.

"Washington." Bakışlarım uçarak onunkilerle buluşuyor.

Ben onu bulduktan sonra gidiyor. Bunun olmasına izin verebilir miyim bilmiyorum. Bu kızda özel bir şeyler var ve hayatındaki hiç kimsenin bunu görmediğini hissediyorum. Benim gördüğüm gibi değil.

"Biraz uzak."

"Evet." Daha fazlasını teklif etmiyor. Ben de zorlamıyorum. Henüz zorlamıyorum. Bunun için daha sonra zamanımız olacak. Onu bana güvenmeye ikna ettikten sonra. Bana güvenmesi için.

"Mamma, hungry." Damien'in yumuşak sesi üzerine onun yanında dizlerinin üzerine çöküyor ve yanında getirdiği çantalardan birini karıştırıyor. Ona iki farklı seçenek sunarak başka bir şey aramak için çantayı açıyor. Bir şey bulamayınca, parlak mavi gözleri yaşıyor ve belli ki endişelendiği kadına bakıyor. "Nana?"

"Üzgünüm bebeğim, benim yok." Aralarındaki etkileşim o kadar içten ki, kızın gözlerinin yaşardığını gördüğümde, bu ikiliyi dünyadaki tüm incitici şeylerden korumak için göğsümde bir sıkışma hissediyorum.

"Muzlarım var." İstedığinin bu olduğunu varsayarsak.

Omuzları düşüyor ve teklifimi kabul etmekte zorlandığını görebiliyorum. Damien elindeki poşetlerden birini kavrayıp yavaşça bana doğru yürüdüğünde, "Nana?" diye sorarken kraker poşetini uzatıyor.

Ne yaptığını anlamam bir dakikamı alıyor. Yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. Takas yapmak istiyor. "Anlaştık evlat, sana şu muzları alalım." Teklif edilen poşeti alıp alkışlıyor ve annesine koşuyor. Kollarını boynuna doluyor ve vücuduna tırmanıyor, sanki çocuk hiçbir şey değilmiş gibi akıcı bir şekilde ayakta duruyor ve bana doğru minnetle gülümsüyor.

"Bunları alabilir miyim?" Omzuna asılı çantalara uzanırken tereddüt ediyor ve başını sallayarak çantaları uzatıyor.

Elimi sırtının alt kısmına koyduğumda omurgasının gerildiğini hissediyorum ama hareket . Kolay kolay korkmam. Ve onun benden korkmasına izin vermeyeceğim. Yapmak istediğim şey onun yürüdüğü zemine tapmakken olmaz.

"Gerçekten bir gömlek giymelisin. Hasta olacaksın." Bana bakma şekli - güzel, geniş mavi gözlerinde bir parça endişe var -Kapının yanındaki kancada asılı olan fanila gömleğe uzandım.

Kollarımı içeri sokup açık bırakıyorum. "Daha iyi misin?"

Gözlerini devirerek tamamen bana döndü, Damien hâlâ kollarındaydı ve düğmeleri iliklemeye başlamak için öne doğru uzandı. Ben yapmıyorum.

Çünkü ne yaptığını anladığında ellerini bırakacağını biliyorum ve ben bunu istemiyorum. Parmaklarının tenimin her santiminde istediği kadar dolaşmasını istiyorum. Tercihen günlük olarak.

"Daha iyi." Farkına vardıkça sözleri düşüyor ve o sevimli kızarıklık geri geliyor. "Özür dilerim." Uzaklaşıyor ve ben de ona izin veriyorum.

"Bir bok için özür dilemeyi bırakmalısın," diyorum ona eve doğru yürümeye başladığımızda, ayaklarımızın altında kar çıtırdıyor. Kulağına eğilerek mırıldanıyorum: "Bana ne zaman ve nasıl istersen dokunabilirsin, her zaman, Ema." Keskin nefes alışını kaçırmadım.

EmaLeigh

Sözüne sadık kalan Sebastian, Damien'in kraker torbasını iki muzla değiştirdi ve bizi eve bıraktı. Annem yola çıkmadan önce Damien'in araba koltuğunu çok doğal bir şekilde kapma düşüncesi beni hala şaşırtıyor. Damien'i yatırırken bile Sebastian'ın oğlumla nasıl etkileşime girdiğini düşünmeden edemiyorum. Benimle konuşma şeklini.

Ben her zaman ailenin dışladığı kişi oldum, bu yüzden azarlanmaya, görmezden gelinmeye ve aşağılanmaya alışkınım. Hatta buna o kadar alıştım ki, etrafımdaki insanlardan bunu bekliyorum. Geçen yıl, yaptığım muklukları sattığım sonbahar kermesleri ve birkaç hafta önceki kutup dalışı dışında, ayda bir kereden fazla herhangi bir ihtiyaç için dışarı çıkmadım. Damien doğduğundan beri giderek daha da yalnızlaştım ve her gün bunun benim mi yoksa ailemin mi suçu olduğunu merak ediyorum.

İster erzak almak ister Damien'i evden çıkarıp sosyalleşmek için olsun, dışarı çıktığım nadir durumlarda, her zaman söyleyecek bir şeyleri oluyor. Çoğu zaman beni evde kalmaya ikna ediyorlar. Damien'i bu kadar genç yaşta ve evlilik dışı doğurduğum için utandıklarını biliyorum ve Clayton'ı bu işten nasıl sıyırdığıma katılmıyorlar. Bunu her gün yeniden düşünüyorum ve bir anne olarak başarısızlıklarımı da aynı sıklıkta hissediyorum.

Bu yüzden taşınıyoruz. Kimse bilmiyor. Giderken yanımıza Damien'in en sevdiği şeylerden başka bir şey almamamız için her şeyi yaptım ve çok titiz olduğu için bir sırt çantası dolusundan fazlasını almayacağız. Burada yaşamamıza izin verdikleri için bunun sinsice ve biraz da el altından yapıldığını biliyorum ama sonunda özgür olabilmemizin tek yolu bu. Bu evden uzakta bir hayata başlamalıyız. Kutup Ayısı'ndan ve acı çeken ailemden uzaklaşmanın oğluma yardımcı olup olmayacağını bilmem gerekiyor.

Yatağının yanındaki ışığı kapatan Damien, Sebastian'ın ona verdiği totem direğini avucunda sıkıca tutarak uyuyor. Eve gelir gelmez onu istedi. Ona verilen küçük nesneyi fark ettiğini bile fark etmemiştim.

Sessizce kapısını kapatıp, çok sevdiğim eski bir kitabımı okumayı planladığım odama götürmek üzere bir fincan çay demlemek için mutfığa doğru ilerliyorum. Oturma odasının önünden geçerken kısa bir süre duruyorum.

"Dağ adamına olan bu ani ilgi de neyin nesi?" diye soruyor babam, televizyondaki av programından başını çevirmeden.

"Yok bir şey. Sadece Damien için bir şey yaptırmak istedim." Açıklamamla alay ediyor. Annem ve babam Damien'in yüzüne karşı en sevgi dolu büyük ebeveynler, ama onun arkasından ve duyamayacağı şekilde, her fırsatta onu yanlarında tutma kararımı kötölemeye çalışıyorlar. Onu sevip sevmediklerini bile bilmiyorum ve bu kalbimi kırıyor çünkü o çok tatlı bir çocuk.

"O adam başkasının yarım yamalak saniyelerini istemeyecektir. Kimse kendisinden olmayan çocukları da istemez." O böyleyken kendimi savunmamam gerektiğini çok iyi biliyorum. Sorunu her neyse, ona karşı duyduğu acıyla başa çıkılamaz. Hristiyanlar olarak, ailemin evlenmeden önce seks yapmakla kalmayıp bir de çocuk sahibi olmamı ve beni hamile bırakan çocukla evlenmek bile istemememi kabullenmelerinin zor olduğunu biliyorum. Onlara göre bu onların itibarına sürülmüş bir leke.

"Bir ilişki aramıyorum," diye cevap veriyorum sessizce, kendi inançlarını sorgulama dürtüsüne karşı koyarak.

Başını çevirdiğinde sadece kaba olmadığını, aynı zamanda sarhoş olduğunu da görüyorum. "Sadece tekrar hamile kalmaya çalışıyorum." Yüzümdeki şok olmuş ifadeye gülüyor. Annem de sandalyesinden kıs kıs gülüyor.

Üç çocuğun en küçüğü olarak, ailede hayal kırıklığı yaratan kişi olduğumun farkındayım. En büyük kız kardeşim Nancy, birkaç yıl önce kilisemizin papazıyla evlendi ve şimdiden dört çocukları oldu. Damien'ın hiçbirisiyle özel olarak oynamasına izin verilmiyor. Sadece kilise ya da aile için düzenlenen halka açık etkinliklerde. Ortanca kız kardeşimiz Chloe, ben hamile olduğumu öğrenmeden hemen önce ayrıldı. O ve ben hayatımız boyunca en iyi arkadaştık.

Ona söyler söylemez, kendisine daha yakın olabileceğim aşağı kırk sekize taşınmam için bana yalvardı. Ama o sürekli dünyayı dolaşan serbest bir gazeteciydi. Bekar bir anne olmaya ve hayatı tek başıma çözmeye hazır değildim. Ama onun sayesinde şimdi Washington'a taşınıyoruz. Bir basın şirketinde çalışıyor ve bana evden çalışabileceğim ve Damien'a bakabileceğim bir iş buldu.

Kendime çay almak yerine geri dönüp doğruca odama gidiyorum. Bu gece, ne yapacağımı bilemediğim bir duygu girdabındayım. Ailemin beni eleştirmesi Sebastian'ın bende uyandırdığı duygular arasında tek yapmak istediğim yatağa uzanıp bir süre ağlamak. Keşke bu mümkün olsaydı ama bir kez başladığımda duramayacağımdan korkuyorum.

Damien'ın bana güçlü bir şekilde ihtiyacı , kırılmanın eşiğinde duygusal bir sepet vaka olarak değil. Ve bunun olmasını engellemenin tek yolu, hissettiğim her şeyi zihnimin gerisine itmek ve görmezden gelmek. En sağlıklı başa çıkma mekanizması değil ama şimdilik elimdeki tek şey bu.

BÖLÜM 2

sebastian

B EmaLeigh ve Damien için zımparalamayı yeni bitirdiğim dairesel tahta parçasının üzerindeki talaşları temizlerken saate tekrar baktım, saat ona geliyordu. Şimdiye kadar kalkmış olmaları gerekirdi. O yaştaki bir çocuk için

Bu saatte uyuması imkansızdı. Saat altıdan beri ayaktaydım ve bu parça üzerinde çalışıyordum, güneş henüz doğmamıştı bile, ama bunu onun için bitirmek için sabırsızlanıyordum.

Bu sonbaharda eve getirdiğim kereste yığınının mükemmel ladin parçasını bulmak neredeyse bir saatimi aldı ve son birkaç saattir onu ideal şekle getirmek ve mümkün olduğunca pürüzsüz hale getirmek için zımparalıyorum. Üzerine koruyucu bir kaplama püskürttükten sonra, EmaLeigh'in tasarımını oymaya başlamadan önce sertleşmeye hazır. Bu da demek oluyor ki, kasabaya gidip o gün için planları olup olmadığına bakabilirim ve umarım onları da benimle birlikte dağa geri getirebilirim.

Dün ikisiyle birlikte geçirdiğim süre uzadıkça onları hayatımda ne kadar çok istediğimi daha iyi anladım. Ema'nın birkaç hafta içinde ayrılmayı planladığını biliyorum ama umarım fikrini değiştirebilirim. Son altı burada tek geçirdikten, her yıl ilkbahar, yaz ve sonbaharın çoğunu Ketchikan'da ağaç keserek geçirdikten ve kışları çalışmak için geri döndükten sonra, artık hayatımda eksik olan şeyin iyi bir kadının sevgisi olduğunu biliyorum. Bekâr olduğu sürece zaten bir oğlu olması benim için önemli değil. Olmasa bile, bunun beni durduracağını sanmıyorum. Eğer bir erkeği varsa, o zaman ona hizmet etmiyor demektir. Onun dağlara çıkmasına ve annesi tarafından terk edilmesine izin vermek bana onun karakteri hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Eğer varsa.

Olması gerekenden çok daha uzun süredir münzevi bir dağ adamıyım ve umarım karşı cinsle birlikte olma yeteneğimi kaybetmemişimdir. İçeri girip hızlıca bir duş alıyorum ve kot pantolon, tişört ve botlarımı giyiyorum. Yüzümde uzayan sakalları görmezden gelerek pazen montumu giyiyor ve 4Runner'ıma doğru yola çıkıyorum. Dağdan aşağı inmeye başladığımda fırtına bulutlarının yaklaştığını görüyorum ve hava tahmini için radyoyu açıyorum.

"Bu öğleden sonra Kutup Ayısı bölgesini şiddetli bir kış fırtınasının vuracağı ve gece yarısından önce 10 inç kar yağacağı tahmin ediliyor. Meteoroloji uzmanları elinizde jeneratör bulundurmanız ve önümüzdeki yirmi dört ila kırk sekiz saat boyunca eve kapanmaya hazır olmanız konusunda uyarıyor." Daha fazla uyarı ve öneriyi biraz daha dinliyorum ama hazırlıklı değilsem hiçbir şeyim yok. Yıllardır güneş enerjisi kullanıyorum ve bunun gibi fırtınalarda, kasabanın elektriği kesildiğinde her zaman işime yaradı.

Bencilce olduğunu biliyorum ama EmaLeigh'in hava tahminini henüz duymamış olmasını umuyorum çünkü ikisini önümüzdeki iki gün boyunca kendime saklayabilirsem hayal kırıklığına uğramam. Yolculuğumun geri kalanını, gökyüzü uğursuz bulutlar yüzünden kararırken sessizlik içinde tamamlıyorum.

Evinin önüne geldiğimde, hava tahminini duymamış olsa bile gökyüzünün görünüşünden bunu anlayacağını zaten biliyordum. Park ediyorum, cipimden atlıyorum ve yürüyüş yoluna çıkıyorum. Zili çaldığımda kimse cevap vermiyor ama televizyon sesi duyuyorum, bu yüzden yüksek sesle kapıyı çalıyorum.

Bir dakika sonra, huysuz yaşlı bir adam boynunu kaşıyarak cevap veriyor. "Ne istiyorsunuz?"

"Ema'yı arıyorum." Adamın etrafına bakıyorum, ona birkaç santim yaklaşmışım ve onun kollarında Damien ile ileri geri yürüdüğünü görebiliyorum. Ona fısıldarken gözleri kapalı.

"EmaLeigh!" diye bağırır adam ve Damien ağlamaya başladığı sırada EmaLeigh'in gözleri irkilerek açılır. "Dağ adamı kullanılmış mallar için burada."

"Ne oluyor lan?" diye çıkışıyorum, bunu söylediği için öfkeliyim. Gülüyor ve uzaklaşıyor, o sırada kız koşarak geliyor, kucağındaki çocuğu sakinleştirmeye çalışıyor. "Bu da kim lan?" diye bağırıyorum, o bağırınca irkiliyorum.

"Babam." Derin bir nefes alıp vücudunu kapatıyor ve gözlerinin altındaki koyu halkaları ve yüzündeki yorgunluğu görebiliyorum.

"Eşyalarını topla; ikinizi dışarı çıkarıyorum," diyorum, bunun onunla başa çıkmanın en iyi yolu olmadığını zaten biliyordum.

"Ben... Ben yapamam. Damien'ı uyutmaya çalışıyorum. İyi bir gece değildi." Çocuğun elleri saçlarını sıkı yumruklar haline getirip muhtemelen saç tellerini başından çekerken dudakları inceliyor. Kız irkilmiyor bile.

Yine de hayır cevabını kabul etmiyorum. Eğer evde ona böyle davranılıyorsa, elimden geldiğince kalmasına izin vermeyeceğim. "Gel, sana yardım edeyim." Omzundan tutarak vücudunu döndürüyorum ve biraz dürterek beni Damien'ın odasına götürüyor. Çocuk gözyaşları yanaklarından süzülürken beni izliyor. "Bir ya da iki gün yetecek kadar eşya topla," diyorum ve o da arkasını dönüp okunamayan bir bakışla beni sıkıştırıyor. "Korkunç bir fırtına yaklaşıyor. Bunun için burada kapalı kalmanıza gerek yok." Tanık olduğum şeyin, onun her gün uğraştığı şeylerin sadece bir kısmı olduğunu hissediyorum.

"İki günlüğüne gidemeyiz. Gidecek bir yerim yok, olsa bile bunu karşılayamam." Yine de bunu istediğini görebiliyorum. Dün yanında taşıdığı çantayı görünce onu aldım ve çocuğun yatağındaki oyuncakları içine koymaya başladım, en sevdiklerinden bazıları olduğunu varsayarak. "Öylece bir yere gitmiyorsun. Şehirde yapmam gereken birkaç iş var, sonra Dam ne yemek isterse onu yeriz ve ikiniz de benimle birlikte fırtınayı atlatırsınız. Burada olmaktan çok daha eğlenceli,

Eminim."

Damien onun kollarından inmek için kıvranırken bile tereddüt ediyor. Battaniyesini kapıp bana doğru tuttuğunda ve "Bwing?" diye sorduğunda ikimiz de şaşırıyoruz. Başımı sallayarak elinden alıyorum ve ona verdiğim totemin pantolonunun cebinden çıktığını görüyorum. Yüzüme yavaşça bir sırıtma yayılıyor. Onun bize bir şans vermesini nasıl sağlayacağım.

"Yastık da mı?" Ona soruyorum ve o da başını sallıyor, küçük bacakları onu yatağa doğru itiyor ve yastığı alıp bana uzatıyor. "İstedğin başka bir şey var mı?"

Annesinin hâlâ orada durduğunu görünce başını eğerek "Anne?" diye sorar.

Kendinden geçerek gülümsüyor ve "Pijamalarını unutma" diyor. Çocuk yatağından fırlayarak şifonyerine koşuyor ve en sevdiği pijamayı bulana kadar etrafı karıştırıyor. Ema'nın her ikisinin de ihtiyacı olan her şeyi alması sadece birkaç dakika sürüyor ve Damien'ın botlarını, montunu, eldivenlerini ve şapkasını giyerek ön kapıya geri dönüyoruz.

Ben Ema'nın kendi paltosunu giymesine yardım ederken, annesi elinde bir havluyla evin arka tarafından, mutfaktan çıktı,

siliyor. Ellerini kalçalarına indirerek, bir ebeveynin çocuğuna verdiğinden daha fazla kınama ile kızına yukarıdan aşağıya baktı. "Gerçekten aynı hatayı tekrar yapacaksın, değil mi? Tekrar hamile kalana kadar yatıp kalkacaksın. Bu aileyi zaten utandırdığından daha fazla ."

"Anne, lütfen, Damien buradayken olmaz." Sesindeki yalvarış beni devreye soktu.

"Git onu bağla." Anahtarları ve ön kapının yanındaki dünden kalma araba koltuğunu ona veriyorum ve çantalarını tutarak onları evden dışarı itiyorum. Çift dışarı çıktığında, kadın kıpırdayana kadar ona bakıyorum. "Seni tanımıyorum, umurumda da değil ama EmaLeigh'e davranış şeklin ötesi. Sanal bir yabancı olan benden daha fazla ilgi ve alaka görmesi, onunkinden çok senin karakterin hakkında fikir veriyor."

Alay ediyor. "Senden bir velet daha aldıktan sonra geri dönecek. azından bakımına yardımcı olacak paranız var."

Bu kaltağın cüreti. "Bir konuda haklısın. Param var, bu da geri gelmeyecekleri anlamına geliyor. Hamile olsun ya da olmasın, Ema ya da Damien'ı bir daha ikinizin de yanına yaklaştırmaya niyetim yok." Kapıdan çıkarken, Ema'nın aracın dışında ellerini birbirine kenetlediğini görüyorum ve gözlerindeki stres, endişesinin bir kısmını gidermek için gülümsememe neden oluyor.

"Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm." Çantalarını arkaya atıp ellerimi omuzlarına koyuyorum ve eğilip dudaklarını istediğimden daha yumuşak bir şekilde öpüyorum.

"Üzgün olmanıza gerek yok. Bazı insanlar çocuklarını hak etmezler. Onlar o insanlar." Onu yolcu koltuğuna çağırarak, sürücü koltuğuna geçmeden önce kemerini bağlıyorum. "Birkaç gün dağda kalmak için neye ihtiyacınız var?"

EmaLeigh

Evden uzaklaştığımızdan beri annemin suçlamalarının utancı ve mahcubiyeti beni terk etmedi. Clayton'dan önce, Damien'dan önce, dünyaya onun evrendeki en iyi anne olduğunu söyledim. Yemek pişirir, her akşam akşam yemeği, okul için ev yapımı öğle yemeği hazırlardı. Her zaman amigo antrenmanlarımdaydı ve rutinler üzerinde çalışmama yardım ederdi. Sonra ona hamile olduğumu, korktuğumu ve ne yapacağımı bilmediğimi söyledim ve ağzından çıkan ilk şey cehenneme gideceğim oldu. Benden utandığını ve affedilmem için dua etmem gerektiğini söyledi.

O kadar şaşırmıştım ki üç gün boyunca odamdan çıkmadım. Ona her baktığımda bana karşı duyduğu utancı görmeye dayanamıyordum. Damien yakında üç yaşına girecek ve o bakış hiç kaybolmadı.

"Bunlar mı?" Sebastian, Damien'a başka bir mısır gevreği kutusunu göstererek sorar. Dam başını sallar ve rafta daha yukarıda duran bir tanesini işaret eder. Sebastian'ın devasa boyuyla, onu kapmakta hiç zorlanmıyor. Oğlum sevinç çığlıkları attığında Seb sanki piyango kazanmış gibi sırıtıyor.

Bu adamın bizimle neden ilgilendiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama bunun ne kadar iyi hissettirdiğini inkar edemem. Ve evimin önünde bana verdiği yumuşak öpücükten sonra, ona olan çekimim daha da arttı. "Mamma, coco?"

"Sıcak çikolata?" Sebastian tahmin ediyor. "Çikolatalı süt," diye düzeltiyorum.

"Süt ürünleri reyonuna!" Sebastian, Damien'la birlikte neredeyse dolmak üzere olan arabaya atlıyor ve küçük oğlumun mağazada süzülürken attığı kahkahalar yüreğimi kabartıyor. Damien daha önce başka bir erkeği hiç bu kadar iyi karşılamamıştı. Kendi babama bile. Onu suçladığımdan değil.

Büyük bir sürahi çikolatalı süt alan ikisine yaklaşırken, soğutucuda bir şişe soğuk demleme kahve görüyorum ve fiyat etiketini görene kadar neredeyse onu kapıyorum. Enflasyon burada yıllardır bir sorun ve kendim için gerçekten istediğim bir şeyi almamı engelliyor. Her şey Damien'la ilgili.

"Tut şunu," diye mırıldanıyor Sebastian kulağıma. Başımı çevirdiğimde dudaklarımız birbirine değiyor ve bakışlarındaki sıcaklık ağzımın kenarını ısırma neden oluyor. Soğutucuya uzanıp kendisi almadan önce gözleri düşüyor ve bakıyor.

"Bunu karşılayamam," diyorum ve gözlerinde bir düşüncenin titrediğini görüyorum. Bir şey söylemek istiyor.

"Ben alırım, sen sütü al." İçimden bir ses onun bu konuda yorum yapmayacağını söylüyordu, ama buna izin verdim çünkü bence o

neden yapamayacağımı. Ve neden süt için aynı fiyatı ödeyeceğimi.

Damien.

Yaptığım her şey, aldığım tüm kararlar, hepsi onu ve onun hayatını nasıl etkileyeceğini düşünerek. Onu yanımda tutma tercihim yüzünden arkadaşlarımı kaybettim, beni üniversiteye gitmek yerine evde kalmaya zorladılar. Aynı sebeplerden dolayı ailemi de kaybettim. Chloe hariç herkesi.

Kasaya doğru yürürken, Damien'ın Sebastian'ı bu kadar iyi benimsemesine hâlâ şaşıyorum. Pek konuşmuyor ama yaşlı adamı büyük bir hayranlıkla izliyor. Sebastian da sanki o da ona karşılık veriyormuş gibi konuşuyor. Oğlumun benden başka kimseyle konuşmuyor olması onun için önemli değil gibi görünüyor ve o zaman bile, bir seferde sadece iki veya üç kelime.

"Ne tür filmlerden hoşlanır?" Seb'in yiyecekleri boşaltırken sorduğu soruyla kendime geliyorum.

"Marvel ile ilgili her şey. Thor ve Iron Man'e bayılıyor." Damien altı aylıkken ben hastayken izlediğimiz filmlerden beri bu filmlere hayranlık duyuyor. Evde odalarımızdan birinde arka planda sürekli oynuyorlar.

"Cap değil, ha?" Damien'a bakıyor ve minik burnunu kıvrıp başını sallaması beni güldürüyor. Damien, İç Savaş'ta Demir Adam'ı yendiği için Kaptan Amerika hakkında her türlü şeyi hissediyor. "Tamam, tamam, ben de Hulk'tan yanayım. Büyük" -kasanın ortasında kollarını esnetiyor- "Güçlü." Döndüğümde beni kucağına alıp etrafında döndürdüğünde şok oluyorum.

"Aman Tanrım." Yanaklarımdaki allığı gizleyemiyorum.

"Parçala!" Damien alışveriş arabasının kolunu tokatlıyor.

"O da parçalıyor ama sadece günü kurtarmak için." Ben Damien'ın paltosunu ve şapkasını giydirmeye başlarken gizli bir bakış atıyorlar ve ben daha ne olduğunu anlamadan Sebastian her şeyin parasını ödemiş oluyor ve biz de mağazadan çıkıyoruz.

"Bu konuda yardım etmem gerekiyordu," diye fısıldıyorum kavurucu soğuk bizi vururken. Havadaki fırtınayı hissedebiliyorum. "Dağın bizim için güvenli olduğundan emin misin? Isınacak mısın?"

"Onun yerine yemek pişirmeye ne dersin?" Sebastian karşı çıkıyor. Bir elini sırtıma koyarken diğer eliyle arabayı itiyor ve benim de onun yanında yürümemi sağlıyor. Bu garip bir şekilde sevimli. Arkadaşlarımin birbirlerini sevdiklerinden eminim ama hiçbir zaman bu kadar sevecen olmuyorlar.

"Ve evet, ısınacağız. Fırtına elektriği keserse, jeneratörlerim ve üç şöminem var. Bu benim oradaki ilk rodeom değil."

"Pekala." Onun olmayabilir ama bizim ve Damien'a bir şey olursa ölürüm.

Yiyecekleri ve Damien'ı araca yükledikten sonra dakikalar içinde yola koyuluyoruz. Ama kilisemizdeki görevlilerden birinin Sebastian'ın biz hareket ederken bana dokunuşuna ters ters baktığını görmeden önce değil. Nancy'ye rapor vereceğini biliyorum, o da ailelerimize söyleyecek.

Kasabanın içinden geçip Ayı Dağı'na giden yola ulaşana kadar endişeden parmaklarım kıpırdıyor. Ellerimin üzerine oturarak hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama eve döndüğümde bana savrulacak hakaretleri şimdiden duyabiliyorum.

Eğer geri dönersem.

Bu sabahtan sonra, gerçekten yapabilir miyim bilmiyorum.

Uzun zamandır odak noktam Damien ve benim Washington'a Chloe'nin yanına gitmemizdi. Bu sürekli suçluluk ve utanç barından kurtulmak için. Bir değişikliğe ihtiyacım var. Oğluma olabileceğim en iyi anne olma şansına ve bunun Kutup Ayısı'nda, evde yaşarken olmayacağını biliyorum.

"Orada çok sessizsin." Sebastian'ın şefkatli sesi başımı döndürüyor ve o elini uzatıp yanağımdaki bir damla yaşı silene kadar ağladığımı fark etmiyorum bile. "Bu da ne böyle?"

Öfkeyle yanaklarımı silerek başımı sallıyorum ve ona sahte bir gülümseme veriyorum. " bir şey gelmez." Ne diyeceğimi bilemiyorum. Hiç bilmiyorum.

Sebastian

Onu zorladığımı biliyorum. Hatta belki de bilerek olmasa da onu biraz manipüle ediyorum. O Dam ile meşgulken market alışverişinin parasını ödemek, omuzlarından hafif bir yük almamı sağladı. Ve

Bunu her zaman seve seve tekrar yaparım. Ama bunun onu gözyaşlarına boğacağını düşünmemiştim.

Damien arabayı sürdükten birkaç dakika sonra hemen uykuya dalmıştı, bu yüzden EmaLeigh'e kesintisiz olarak dikkat etmek kolaydı. Kıpırdanmalarından sıkıntılı olduğunu anlamıştım ve nihayetinde ellerinin üzerinde oturması da bunu kanıtlıyordu. Ben basit ihtiyaçları olan basit bir adamım ve şu anda istediğim ya da ihtiyaç duyduğum tek şey onu gülümsetmek.

Kutup Ayısı'ndan ayrılmayı planladığını biliyorum ama ben onun yanında oldukça kalmasını daha çok istiyorum. de. Damien'la iletişim kurarken beni nasıl izlediğini görüyorum. Endişesi yüzüne kalın bir harf gibi yazılmış. Çocuğu aşağılayacak ya da üzecek bir şey yapmamam ya da söylememem için sessizce dua ediyor. Bunu yapamam. Onlara yapamam. Ama bana bunu yapan başkaları da olduğunu söylüyor.

"Her neyse, yargılamak için burada değilim," diyorum kısa bir süre sonra araba yoluma girdiğimizde.

Cevap vermeden araçtan iner ve Damien'a doğru gider. Gözlerini ovuşturan Damien, eyaletteki ayıları uyandıracak kadar yüksek bir çığlık atmadan önce ona birkaç kez göz kırpmıyor. "Ssssh, bebeğim, annen burada. Seni tutuyorum." Onu göğsüne bastırarak, ısırın rüzgâra ve dondurucu soğuğa aldırmadan ileri geri sallarken arkadan çantaları çıkarışını izliyorum. Şu anda, onun dünyasında önemli olan tek şey o ve sanırım beni çatlatan da bu.

Onun için dünyalara bedel olan birine duyduğu hayranlığı ve sevgiyi görmek çok alçakgönüllü bir davranış. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişim. Bırakın bir bebeği, anne ve babasının kendilerine bakacak kadar sorumluluk sahibi olmadığı tek çocuk olarak bu dağda büyüdüm, büyükbabam tarafından yetiştirildim. Beni severdi elbette ama her gece yatmadan önce "Seni seviyorum" diyecek türden bir adam değildi. Bu bilmediğim anlamına gelmiyordu; sadece daha önce hiç bu kadar saf bir şekilde görmemişim.

"Hadi, üşütmeden içeri girmeniz gerekiyor." Onları kapıya kadar sürüklerken Ema beni zar zor duyuyor. Düğmeyi çevirerek kapıyı açıyorum ve arkamdan tekmeleyerek kapatmadan önce ikisinin de eve girmesini bekliyorum.

"Kilitlemiyor musun?" diye soruyor, girişin hemen içinde durarak.

Dudaklarımı bükerek kapıdan aşağıya, kendime bakıyorum. "Sence kim benden çalmaya çalışacak?" Gözleri benimkilerle aynı yolu izliyor, sonra günahkâr bir gülümseme tatlı yüzüne yayılıyor.

Dudakları, onu kollarıma çekip benim için iç çekene kadar öpmek istememe neden oluyor.

Damien'in iniltisi başka düşünceleri durdurur. "Oturma odası şurada. Neden ben eşyaları kaldırırken siz de gidip dinlenmiyorsunuz?" Bunu bir soru gibi ifade etmiyorum çünkü edersem etmeyeceğini biliyorum. Ema bir süre dudağını dişledikten sonra nihayet başını sallıyor ve botlarını tekmeleyip Damien'inkileri çıkarıyor.

Poşetleri tezgâhın üzerine bırakıp geri kalanını almak için dışarı çıkıyorum. Kar kalın taneler halinde yağmaya başladı ve neredeyse bir kar fırtınası yarattı. Ormanda bir hareket fark edince kurt köpeğim Jack'in kıcı yanıyormuş gibi ağaçların arasından hızla geldiğini görüyorum. Vahşi bir hayvan olmasına rağmen kar yağmasından nefret eder. Genellikle kar yağdığında dışarı çıkmayı reddeder.

"Tam bir aptalsın, Jack." Ben eve doğru yürürken havlıyor, burnu yere değiyor çünkü misafirlerimizin yeni kokusunu alabiliyor. "Kibar ol," diye tembihliyorum kapıyı tekrar açarken. "Otur."

Damien'in hâlâ ağladığını ve Ema'nın ona usulca şarkı söylediğini duydukça kuyruğunu öyle bir sallıyor ki vücudu kıpırdamadan duramıyor. Onun tatlı sesini sonsuza kadar dinleyebilirim; keşke bunu yapması için çocuğun acı çekmesi gerekmeseydi.

"Sana söylemeliydim" -Jack topuklarımın üzerindeyken odaya giriyorum- "Bir köpeğim var." Homurdanıyor ve başını bana doğru eğiyor. "İyi, bir kurt köpeği." Kanepenin etrafında dolanıp, başını eğip koklarken Ema'nın nefesi kesiliyor. O büyük bir canavar.

"O güvende mi?" diye sorarken Jack Damien'in dikkatini çeker. Bir eli totemin etrafına sıkıca sarılmış olan Damien diğer eliyle canavara uzanır ama Ema henüz Jack'e dokunmasına izin vermez.

"Evet. Onu kendim eğittim. Çocukları sever, kardan, yağmurdan ya da onu ıslatacak herhangi bir şeyden nefret eder." Jack burnunu kadının ayaklarına dayayarak yere çöküyor ve kuyruğu halının üzerinde ileri geri sallanırken sızlanıyor.

"Anne, yere yat," diye rica ediyor Dam ve kadın isteksizce Jack'in gitmesine izin veriyor. Jack yere düşer düşmez yuvarlanır ve karnını Damien'a gösterir.

"Karnının ovulmasına da bayılır." Canavarın yanında diz çökerek Damien'a karnını ve yanlarını nasıl kaşıyacağını gösteriyorum. "Artık neredeyse beş yaşında ama hâlâ kocaman bir köpek yavrusu. Ben etrafta olmadığım zamanlarda Jack seni güvende tutacak ve etraftan gelen herhangi bir şeye karşı seni uyaracak." Az önce patlattığım bombayı fark etmemesini umuyorum.

"Bir kurt köpeği mi?" Ema uzanıp çenesinin altını kaşıyor ve arka bacağıının zevkle hızla tekmelemesini sağlıyor.

"Evet, komşumun husky'si etrafı koklayan bir kurtla çiftleştı. Jack ve bir diğeri hayatta kaldı. Jack'i ben aldım, kardeşı de onlarda kaldı." Bu tuhaf köpek onu aldığıından beri benimle her ağaç kesme gezisine geldi, ama yaşı ilerliyor ve Ema ile Damien'ın yanımda olması onu emekliliğın tadını çıkarabileceğı bir yere bırakabileceğim anlamına geliyor. Yine de bu konuyu henüz açmıyorum; Ema bunu duymaya hazır değıl.

BÖLÜM 3

emaleigh

A Birkaç gözyaşı, bir sürü sızlanma ve Seb'den bir söz aldıktan sonra nihayet Jack'in Damien ile yatmasına izin verdim. Tanıştırıldıklarından beri, ikisi de birbirlerinin yanından ayrılmadılar.

Damien'in tuvalete gitmesine yardım et. Jack oğluma kıyasla bir at gibi görüldüğü için bu çok tatlı. İçimde öyle bir his var ki, eğer Damien isteseydi, Jack de onun için bir at olurdu.

Tanıştıkları anda Damien . Her zamanki gibi endişeli değildi. Hatırladığımdan çok daha uzun bir süredir ilk kez Sebastian ve benim için tavuk yahnisi ve Damien için de onu tek kucağımda taşımak zorunda kalmadan ızgara peynir yapabildim.

Bir fincan çay yaptıktan sonra şöminenin önünde oturmuş, Sebastian dışarıdan daha fazla odun toplarken alevlerin titremesini izliyor ve burada neler olduğunu merak ediyorum. Birbirimizden etkilendiğimize hiç şüphe yok. Oğlumdan gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor, bu da bir bonus, ama gidiyoruz; onunla bir şeye başlayamam. Bu üçümüze de haksızlık olur. Ama yine de tam olarak yapıyormuşuz gibi hissediyorum.

Elimdeki sıcak içeceği yudumlarken bir kulağımla Damien'ı dinliyorum, diğer kulağımla da Sebastian'ın gelmesini bekliyorum ki *bunun* ne olduğunu konuşabilelim. Lafı dolandırmayı sevmiyorum, bu da açık sözlü olmam gerektiği anlamına geliyor.

Ayak sesleri adamın mutfakın arka kapısına geldiğini haber veriyor. Ayağa kalkıp onun için hazırladığım ayı almak için o tarafa yöneliyorum. Dumanı tüten içeceğe bakarken, onun için fazla mı uysal olduğunu merak ediyorum. Belki de kahveyi tercih ederdi.

Seb kapıyı itip arkasından tekmeleyerek kapatırken kolları odunla dolu, sorumu ağzımdan kaçırmadan önce keresteleri indirmesine ancak izin veriyorum. "Ne yapıyoruz biz? Bu, biz, ben ve sen... Neden buradayız?" Saçlarındaki karları temizlerken onu izliyorum, dışarıda giydiği tek şeyin bir pazen gömlek ve eldiven olmasına hâlâ şaşıyorum. Dün buradayken vücudunda çok fazla kıl olduğunu fark etmişim ve dikkat çekici kasları onu sıcak tutuyor olmalı.

"Ne demek istiyorsun? Çünkü seni davet ettim ve sen de evet dedin." Botlarını çıkarıp mutfığa adım atarken bana kaşlarını çatarak bakıyor ve bana doğru yaklaşıyor. Bir adımdan daha az bir mesafede, Sebastian kısa boylu fiziğimin üzerinde yükseliyor ve bakışlarını karşılamak için başımı geriye eğmeye zorluyor.

Yutkunarak bardağı uzatıyorum. "Bu çay. Kendime bir fincan yaptım ve belki sen de istersin diye düşündüm." Dudaklarında belli belirsiz bir yüz buruşturma beliriyor, sonra bunu gizliyor. "İçmek zorunda değilsin; emin değildim. Sadece güzel bir şey yapmak istedim," diye yarım yamalak bitiriyorum.

Sebastian ikramı alıp bir dikişte içiyor ve arkamdaki tezgâha koyduktan sonra etli elleriyle kalçalarımı kavlıyor. Beni kaldırıp aynı yüzeye koyuyor ve yaklaşıyor. "Oh." Pantolonundaki şişkinliği hissettiğimde toplayabildiğim tek şey bu.

"Kutup dalışında bana ilk dokunduğun andan itibaren seni istedim. Altımda, üstümde, önümde. Her şekilde sana sahip olabilirdim. Buraya gelerek seni bulmak için harcadığım zamandan kurtuldum. Sen yanımda olmadan bir günün daha geçmesine izin veremezdim."

Şaşırmıştım, ne diyeceğimi bilemiyordum. O gün beni fark ettiğinden haberim yoktu. Yine de üzerimde bir etki bıraktığı kesin. "Yakında gidiyoruz."

Omuz silkiyor. "Belki olur, belki olmaz. Belki sana kalman için bir sebep veririm." Dudakları dudaklarıma çarparken itiraz edemiyorum. Dilini ağzımın içine nutkum tutuldu. Daha önce hiç bu kadar derinden, bu kadar tutkuyla öpülmemiştim. Bağımlılık yapıcı ve heyecan verici.

Elleri hızla hareket ederek kazağımı yeterince yukarı itiyor, böylece onları sırtımdan yukarı kaydırabiliyor, beni ona daha da yaklaştırıyor, böylece o an için olabildiğince yakın oluyoruz. Etkileyici erkekliğinin bana yakınlaştığını hissettiğimde inliyorum. Damarlarımda dolaşan uyarılma hissi şaşırtıcı ve memnuniyet verici. Sebastian yıllardır etkilendiğim ilk erkek. Dillerimiz birbirine dolanırken ve ellerini saçlarımda hissettiğimde kalbim kaburgalarıma çarpıyor,

Beni daha yoğun öpebilmesi için başımı geriye doğru sürüklerken, adını inliyorum.

Büyük bir isteksizlikle benden uzaklaşıyor, bana bakarken boğazından bir hırıltı çıkıyor. "Sana baskı yapmak istemiyorum. Hata yapma EmaLeigh, seni kirli ve çiğ bir şekilde becermek istiyorum ama sen bana yalvarana kadar değil. Özel bir şey olabileceğimizi kabul etmeye hazır olana kadar." Alt dudağımı dişlerinin arasında emiyor, beni yavaşça bırakmadan ve geri çekilmeden önce saçlarımı tekrar çekiştiriyor.

O zaman gerçekten ne kadar heybetli olduğunu görüyorum. Sanki pantolonunun içinde üçüncü bir bacak varmış gibi. "Nerede uyuyorum ben?" Soruyu zar zor söyleyebildim. Vücudum tahrikten kızarmış ve şimdi ona yalvarmaya hazır.

"Benimle" diye cevap verirken dudaklarında seksi bir gülümseme belirliyor. "Aman Tanrım."

Sebastian

İşkence.

Ema ile yatmak en iyi türden bir işkence. Onu mutfakta öptüğümünden beri aletim inmedi ve kendime inanmayı reddediyorum. Bunu benim için yapmasını istiyorum. Bir dahaki sefere zevk aldığımda döllerimin onun vücuduna akmasını istiyorum.

Birkaç dakika önce yanımdaki güzelden gelen yumuşak iniltiler beni çabucak uyandırdı. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok, sadece sabaha yaklaştığımızı biliyorum ve Damien'in odasından herhangi bir ses gelmediği için rahatladım. Umarım Jack'le uyumak çocuğun uyandığındaki endişelerini hafifletir ve annesi de onu bu kadar üzgün görmenin verdiği eziyetten kurtulur.

"Mmmm, Sebastian..." Ema'nın sözleriyle kulaklarım diken diken oldu ve dönüp baktığımda battaniyeyi hafifçe sıyrarak gömleğinin göbeğini yukarı ittiğini ve diri göğüslerinin alt tarafını ortaya çıkardığını gördüm. Ema'yı benimle aynı yatakta yatmaya ikna etmek kolay olmamıştı ama ben

Ona hiçbir şey olmayacağına dair söz verdim ve şu anda ellerimi kendime saklamakta zorlanıyorum.

Yanıma dönerek uyumasını izliyorum. Yüzü rahatlamış, mırıldanırken ve iç çekerken bile çok sevimli. Bu duruma gelmesi ne kadar uzun sürmüş olsa da, ne kadar uyuduğunu merak ediyorum. Ve ne kadar süredir devam ettiğini.

Ailesiyle birlikte yaşıyor olsa da pek yardım alamadığını hissediyorum. Neredeyse üç yıldır her şeyi kendi başına yapıyor. Her annenin bir molaya, toparlanmak için zamana ihtiyacı vardır. Ve gözlerinin altındaki torbalara bakarak bunu alamadığını söyleyebilirim. Ailesinin onun görevlerini üstlenmesini beklemiyorum, ama arada sırada ona biraz zaman tanımak da yersiz olmaz. Ema'nın hayatının, etrafı insanlarla çevrili olsa bile ne kadar yalnız olduğunu düşündükçe hayal kırıklığı içimi kemiriyor.

Yataktan kalkıp kahve yapmak için mutfığa gidiyorum. Damien'in kapısını geçip Jack'i dışarı çıkarmak için sessizce açıyorum ama hafif bir ısıklık çaldığımda varlığımı bile kabul etmiyor. Damien'in bacakları karnının üzerinde yatarken, ikisi birlikte horluyor. Kapıyı arkamdan çekip kapatarak hedefime doğru ilerliyorum. Mutfak, yemek ve oturma odasının perdelerini açmadan önce güçlü bir demleme yapmak sadece bir dakikamı alıyor. Saat sabah altıyı biraz geçiyor ve hala güneşten bir iz yok. Böyle sabahlarda genellikle ön verandada oturup kahvemi içiyorum ama arzum yatak odasında EmaLeigh ile birlikte olmak. Yakında... yakında bunu yapacağım. Şimdilik kahvemi bir fincana koyuyorum, botlarımı ve süveterimi giyiyorum ve arka kapıdan ahıra gidiyorum, Damien'in saatindeki ağaçları oymayı ve odun tanelerini doğru kıvamda yakmaya başlamayı planlıyorum.

Arka kapıyı açtığımda beni bir metre kar karşıladı. yağmaya devam ediyor. Termosu cebime atıp vestiyerdeki kancadan küreği alıyorum ve ahıra giden bir yol açana kadar yoğun kar taşımaya başlıyorum. Oraya vardığımda terlemiş bir halde büyük kapıları sürükleyerek açıyor ve ışık düğmesine basıyorum. Dondurucu soğuklara rağmen kazağımı çıkarıyorum çünkü ahşap işçiliğine olan tutkum beni her zaman terletiyor.

En küçük keskimi kullanarak, her ağaç çizgisini doğru, her dalı hassas bir şekilde çizmek için özenli bir işe başlıyorum ve Ema ile Damien'ı yüzeye çizmeye başladığımda, güneş nihayet doğmaya başlıyor. Saatiye bakıp kuşluk vakti olduğunu görüyorum ve karar veriyorum

bir mola verip evimdeki küçük aileyi kontrol etmek için. Bir gün benim olmasını ve büyümesini umduğum bir aile.

Yeni yağan karı küreyerek geri döndüğümde, kapıyı açar açmaz kıkırdamalar duyuyorum. Jack girişe doğru koşuyor ve ben içeri girmeye fırsat bulamadan dışarı fırlıyor, Damien'ın kahkahalarla kendini geriye atmasına neden oluyor.

"Annen nerede?" Ona soruyorum ve ben botlarımı çıkarırken yemek alanındaki yerden bana bakıyor ve birkaç kez göz kırıyor.

"Süpürme," diyor sonunda, totemi göğsüne bastırarak.

"Beğendin mi?" Tahta parçasına başımı sallıyorum ve o da başını sallamadan önce ona bakıyor. "Bir tane daha ister misin?" O kadar hızlı ayağa kalkıyor ki, bana doğru yürümeye başlamadan önce neredeyse düşüyor.

Onun seviyesine inerek, harekete geçmeden önce ne söyleyeceğini ya da ne yapmayı planladığını bekliyorum. "Daha fazla mı?" Tek kelimelik yanıtları beni biraz endişelendiriyor çünkü elbette daha fazlası olmalı ama bunun benim haddime olmadığını biliyorum, bu yüzden önce o söylemedikçe konuyu Ema'ya açmayacağım.

"Bende çok var. Kahvaltıdan sonra gidip bir tane daha seçeriz, tamam mı?" Kuvvetle başını sallıyor. "Mısır gevreği ve muz kulağa nasıl geliyor?" Dün meyveli bir şeyler seçti ve üç salkım muz aldı, bu yüzden ikisini de yeterince yediğini ve bunun güvenli bir seçenek olduğunu varsayıyorum.

"Evet, lütfen." Beni beklerken hareket etmiyor.

Elini tutup mutfağa ve ihtiyacımız olan şeyleri topladıktan sonra onu tezgâhın üzerine kaldırıyorum. Mısır gevreğini dökmesine izin verdiğimde, melek gibi yüzünde öyle bir sırıtış belirliyor ki, kendimi bir metre boyunda hissediyorum. Bir çocuğu memnun etmenin bu kadar tatmin edici olabileceğini kim bilebilirdi?

Onun için muzı soyduktan sonra kendime de bir tane alıyorum ve sessizce yiyoruz. Ben ayaktayım, o tezgâhta oturuyor ve her yere süt döküyor. Denesem daha mükemmel bir an hayal edemezdim.

EmaLeigh

Sebastian'ın yatağına bakan pencerelerden giren güneşin sıcaklığıyla gözlerimi yavaşça açtığımda kendimi dinlenmiş hissettiğimi fark ediyorum. Hatırlayabildiğimden çok daha uzun bir süredir ilk kez kendimi tazelenmiş hissediyorum ve geceyi dönüp durarak, sürekli Damien'ın çığlık atarak uyanmasını bekleyerek geçirmiş gibi hissetmiyorum.

"Damien!" Nefes nefese kalktım. Üzerimdeki örtüleri atıp geceliğimi indirirken suçluluk duygusu beni ele geçiriyor. Uyuduğu odaya koştuğumda kapıyı açık ve yatağı boş buluyorum. "Aman Tanrım!" Evin içinde koşarken dehşet kaplıyor içimi, ancak onu Sebastian'ın önündeki tezgahta oturmuş, en sevdiği mısır gevreğini yerken ve büyük bir sütlü karışıklık yaparken gördüğümde durmak için kayıyorum.

"Anne!" Damien bana sırtıyor ama yemeye devam ediyor.

"Çok özür dilerim. Beni uyandırmalıydın." Damien'ın gece terörlerinden birinde hiç uyumamıştım ve bu sefer uyuduğuma inanamıyorum. "Çığlıkları seni uyandırdı mı?" Sallanmasını önlemek için alt dudağımı ısırırken, verdiği yanıt karşısında şok oldum.

"Hayır. Altıdan beri ayaktaydım, işe gittim, geri döndüm ve o yerde Jack'le oynuyordu. Fırtına gibi gülüyordu." Sebastian gözlerimde oluşan yaşları görünce kaşlarını çatıyor.

"Gece terörü yaşamadı mı?" Neredeyse on sekiz aydır gece terörü yaşamıyor.

"Bildiğim kadarıyla hayır. Seni uyandırmadan önce kahvaltı ederiz diye düşündüm." Damien'ın yüzünü silmek için bir bez kullanan Seb, arka kapıya gidip Jack'i içeri almadan önce tezgahtan inmesine yardım ediyor.

"Anne!" Damien bana doğru koşuyor ve ben de dizlerimin üzerine çökerek onun sıcak kucağını yakalıyorum. Bu dünyada oğlumun bana sarılmasından daha samimi bir şey yok. Kollarını boynuma doladığında gözlerimi kapatarak anın tadını çıkarıyorum, kendimi topraklamaya ve duygularımı uzaklaştırmaya ihtiyaç duyuyorum.

O . Ben de

iyiyim.

Hepimiz iyiyiz.

Geri çekilerek gitmesine izin vermek istemiyorum ama Jack'i görür görmez koridorda koşarak uyuduğu ve yanımızda getirdiğimiz birkaç oyuncağı tuttuğu odaya doğru gidiyorlar.

Sebastian yanıma gelip bana elini uzatıyor. Yüzgeçlerim ona dokunur dokunmaz beni ayağa kaldırıyor ve bedenimi kollarının arasına alıyor. Beni öpmek için eğilmeden önce "Günaydın," diye mırıldanıyor.

Elimi ağzımın üzerine koyarak onu durduruyorum ve o da kaşlarını çatıyor. "Sabah nefesi," diyorum avucumun arkasından. Gözlerini deviriyor, elimi çekip zaten istediği öpücüğü alıyor.

Bu sefer hafif ya da tatlı değil. Tutkulu ve ayak parmaklarımla kıvrılmasına ve kalp atışlarımla kontrol edilemez bir şekilde hızlanmasına neden oluyor. Dillerimiz birbirine değiyor ve bacaklarımla beline doladığımda sanki vücudum patlıyor. Elleri kıcıma gidiyor ve parmakları külotumun altından geçerek kıkır yanaklarımla sıkıca kavlıyor.

"Bir sır bilmek ister misin?" diye inliyor, koltuğa oturmadan önce adımlarını hissettiğimde.

"Evet," diye fısıldadım, bir halde.

"Beni uyandıran inlemelerdi." Aramızdaki şişkinliği hissediyorum ve iç çekiyorum. "Ve ismim birinin dudaklarından son derece erotik bir mırıltıyla dökülüyordu."

"Hayır," diye tısılıyorum, sıcaklık boğazıma tırmanıyor. Hiç bu kadar utanmamıştım.

"Evet," diye karşı çıkıyor. "Sen uyanırken ve ben bu seksi kalçaların arasındayken bunu tekrar duymak için ölüyorum." Nefesim kesilmiş, nutkum tutulmuş, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı.

Dudakları yavaşça boynumda gezinirken, hafifçe öperken, ısırırken ve yalarken bile, biraz geriye yaslanıyorum ve çenesini iki elimle kavıyorum. Gözleriyle buluştuğumda yüzündeki tüylerin avuçlarımla gıdıklaması beni gülümsetiyor.

"Sen tanıdığım hiçbir erkeğe benzemiyorsun, Sebastian." Ve bunu olabilecek en iyi şekilde söylüyorum. Beni mutluluğa inandırıyor.

"Çünkü erkeklerle vakit geçiriyorsun, tatlım. Ben erkek değilim."

Bu kez ilk hamleyi ben yapıyorum, başımı eğip dudaklarını öpüyorum ve kendimi bedeninden ayırıyorum. Onunla bütün gün sevişmek istesem de Damien yüzünden bunu yapamayacağımı biliyorum. Korumam gereken sadece kendi kalbim değil, onunki de var.

Geri adım atarak bir kez daha yineliyorum, "Yakında gidiyoruz."

"Neden?" Gözlerimi kırıştıtarak ona bakarken, bunu tahmin etmemiştim.

Ama .

"Damien burada başarılı olamıyor. Evde her zaman diken üstünde yürüyorum ve sanırım bu yüzden gece terörü yaşıyor. Oğlum için misafirperver ve sevgi dolu bir alana ihtiyacım var. Burada buna sahip değil." Bunun kalbimi ne kadar kırdığını anlatamam.

Sebastian açıklamamı bir dakika düşündükten sonra "Ya yapabilseydi?" diye soruyor.

"Sanırım o zaman her şey farklı olurdu. Ama ailem değişmek üzere değil, ben de taşınacak kadar para kazanmıyorum ve buradaki işler de... pek iyi değil." Kasabamı seviyorum ama büyüklüğü burada bir hayat kurmaya çalışan herkes için uygun değil.

Beni dinliyor. Bunu çenesinin birbirine sürtünmesinden ve vücudunun sertliğinden anlayabiliyorum. Bir şeyler söylemek istediğini de söyleyebilirim ama bunu kendine saklıyor. En azından şimdilik.

"Anne, bak!" Damien, peşinde Jack'le birlikte odaya daldı. "Otur!" Damien yere düşer ve Jack de onu takip eder. "Güzel," diye alkışlıyor, ellerini çırpıyor. "Gördün mü anne?"

"Anlıyorum, tatlım." Oğlumun yanında otururken Sebastian'a hızlı bir bakış atıyorum ve kalbim göğsümde duruyor. Bunu fark etmemi isteyip istemediğini bilmiyorum ama gözlerindeki bağlılıkla bizi izleyişine bakınca, ilk kez kalmanın mümkün olup olmadığını merak ediyorum. "Bakalım Jack başka neler yapabilecek." Oğlum kıpırdanarak kucağıma oturduğunda ve kendisinden istenen her şeyi yapan Jack'e komut vermeye başladığında ona sırtıyıyorum.

Damien bu sabah onu hiç görmediğim kadar hevesli ve açıktı ve bunun kurt köpeğiyle çok ilgisi olduğunu düşünüyorum, aynı zamanda bu sabah ben uyanmadan önce Sebastian'la yalnız geçirdiği birkaç dakikanın tadını çıkarıyor. Belki de olmamız gereken yer burasıdır ve ben dışarı çıkmaya o kadar hazırım ki bunu doğru düzgün göremiyorum bile.

Belki de kalbimi tekrar teslim etmekten çok korkuyorum.

BÖLÜM 4

sebastian

S Tezgahımda oturmuş, birkaç aydır üzerinde çalıştığım bir tezgahın yuvarlak kenarlarını zımparalarken aklım sürekli evimin içindeki ikiliye gidiyor. Bu sabahki öpüşmemizden sonra ve Ema'nın nasıl hissettiğine dair beklenmedik bir açıklama, birkaç şey anladım.

Yakınlık onu korkutuyor. Sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da.

Kalbi .

Damien sadece ilk sırada gelmiyor; onun için ilk sırada. Şimdiye kadar arada bir fark olduğunu fark etmemiştim. Bu içgüdüsel ve önceden düşünülmeyen gerçekleşiyor. Temel ihtiyaçları dışında kendini düşündüğünü hiç sanmıyorum. Bu da onu ikna etmeme düşündüğümünden çok daha kolay yardımcı olacak. Onu manipüle etmeyi reddediyorum çünkü kalmak istemiyorsa onu zorlamayacağım ama umarım Damien isterse o da isteyebilir. Jack de farkında olmadan buna yardımcı oluyor.

Ema'yı gördüğüm andan itibaren onun benim için doğru kişi olduğunu anladım. Gözlerinden ve konuşma şeklinden. Yumuşak ama güvenle. Ona benim diyebilmek gerçek bir zevk olacak. Onun bana benim demesi, hayatımızın geri kalanında kazanmak için çalışacağım lanet bir ayrıcalık olacak.

"Bana kendinden bahset, Sebastian." Söz konusu kadına bakarken, geleceğimizle ilgili düşüncelere o kadar dalmışım ki ağzından çıkanı duymadım. Ayağa kalkarak ona yaklaştım ve ağır paltosunu çıkarmasına yardım ettim, aynı anda başındaki karı da fırçaladım.

"Ne bilmek istiyorsun?" Söz konusu o olduğunda açık bir kitap gibiyim. "Damien nerede?" Onun arkasında dolaştığını görmeyince soruyorum.

"Jack ile uyuyor." Gülümsüyor, belli ki Jack'in bir arkadaşı olmasından hoşlanıyor. "Ve herhangi bir şey, her şey, paylaşmak istediğin ne varsa." Geniş mavi gözleri bana bakıyor ve gözlerinde kalmak, ikimiz arasında sonsuza dek sürecek bir şey başlatmak için duyduğu arzuyu görüyorum.

"Aslen Fairbanks'liyim. Annemle babam benden bıktıklarına karar verince, ben daha küçük bir çocukken babamla yaşamak için buraya taşındık. Evde eğitim aldım ve dağda kaldık." Dükkânımda dolaşırken onu dikkatli gözlerle izliyorum, narin parmakları farklı mobilya parçaları üzerinde kayarak onları inceliyor. "Bütün bunları yapmayı bana o öğretti."

"Her şey çok güzel." Ema omzunun üzerinden bana bakıyor ve bu baştan çıkarma amaçlı olmasa da öyle görünüyor ve aletim yaklaşık iki saniye içinde yarıdan tam direğe çıkıyor. "Başka ne var?"

"Yazları Ketchikan'da ağaç kesiyorum. Jack genelde benimle gelir ama artık biraz yaşlandı. Yapabilse evde bir aileyle kalmak isteyeceğinden şüpheleniyorum." Benim imam o kadar da ince değil.

"Ne kadar süreliğine gidiyorsun?" Masadaki minyatür totemlerden birini alıp, cevabımı beklerken biraz fazla yakından inceliyor.

Bankıma geri oturup, bana bakana kadar bekliyorum. "İlkbahardan sonbahara. Normalde dalmadan önce eve gelirim." Kalırlarsa bunların hepsi değişecek. Eğer bir aile olursak. Ama bunu söylemiyorum; onu korkutmak istemiyorum.

"Siz yokken evinize kim bakıyor?" Şu an balık tutuyor.

"yaşlı bayan Shue'yu tanıyor musun?" Başını sallıyor. "O ya da kocası haftada bir ya da daha fazla gelip işleri kontrol ederler. Gerektiğinde boruların patlamaması için ısıtıcıyı açarlar."

Öğleden sonra temizlediğim çalışma masasındaki taburelerden birine oturup, mukluklarını orada yapabileceğini düşünerek öne doğru eğildi. "Yılın altı ayı yoksun."

"Bazen daha fazla, bazen daha az."

"Ama benim, bizim kalmamızı istiyorsun." Bu bir soru değil, o yüzden cevap vermiyorum. "Sen bu kadar uzun süre yokken bu nasıl olacak?" Eleştirel olmaya çalışmıyor; onların benim için öncelikli ve güvende olacağını bilmek istiyor. Bir dağda yaşamak, şehre bu kadar yakın olsa bile, kolay değil. İzolasyon herkesi etkileyebilir.

"Ne kadar süreyle gideceğime ve hatta gitmek isteyip istemediğime ben karar veririm. Ben bağımsız bir müteahhidim, Ema. Eğer işi almak istemiyorsam, almak zorunda değilim. Şimdi yapıyorum çünkü itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, burası yalnız olabiliyor. Arada bir eski dostları görmek güzel." Kolumu dükkânın etrafında sallayarak ona şöyle diyorum: "Burası benim ana gelir kaynağım. Kayıt tutmama gerek yok."

"Hoşuna gidiyor mu? Günlük tutmak."

"Evet, beni formda tutan iyi bir fiziksel çalışma. Ama ben bu değilim."

Ayağa kalkıyor ve bana doğru ilerlerken gözlerim onu takip ediyor. "Kendim için hiçbir şeyim olmadı. Sahip olduğum tek şey Damien. Onun için yaşıyorum. Ama seninle geçirdiğim yirmi dört saat bana oğlum hakkında çok şey gösterdi. Onun ya da benim eksik olduğunu bilmediğim şeyler."

Önümde durup dudağını çiğniyor, ben de kalçalarından tutup kucağıma kaldırıyorum. "Ne gibi?"

"Bir erkek," diye fısıldıyor. "Babasından daha iyi biri. Babamdan daha iyi biri." Onu destansı bir şekilde hayal kırıklığına uğratan iki adamı düşündükçe nefesi kesiliyor. "Dünden beri ikimize de onların bir ömür boyu gösterdiklerinin toplamından daha fazla cömertlik ve şefkat gösterdin."

"Bu kalacağın anlamına mı geliyor?" Başının arkasından kavrayarak onu daha yakına sürüklüyorum. Cevabını beklerken dudaklarımız sadece bir nefes mesafedeydi.

"Bilmiyorum. Ama bunu için yeterince zamanımız var. Eğer birbirimiz hakkında daha fazla şey öğrenmemize izin verirsen tabii."

"İstedığın kadar zamanın var, bebeğim." Dudaklarını dudaklarımla ezerek ayağa kalkıyorum ve onu duvara yaslıyorum. Bir elimle ellerini başının üzerinde tutarken diğer elimle kışını kavrayarak öpücüğü daha da derinleştiriyorum. Ağrıyan aletimi bacaklarının arasına sürüyorum, tek istediğim kendimi onun vücudunun içine olabildiğince gömmek ve asla dışarı çıkmamak.

Her şeyin zamanı var. İhtiyacı olduğu kadar sabırlı olabilirim.

EmaLeigh

Sebastian beni öylesine tutkuyla öpüyor ki, artık onun nerede bittiğini, benim nerede başladığımı bilmiyorum. Beni öyle kontrollü bir şekilde tutuyor ki, ama bu şefkatli ve sevgi dolu. Bana dokunma şekline bağımlı hale gelebilirim ve hayatımın geri kalanında buna sahip olamayacağım fikri nefes almayı zorlaştıracak kadar derin bir üzüntü aşıyor.

"Sebastian," diye inliyorum uzaklaşıp boynumu dişlemeye başladığında, güçlü çenesi çeneme çarpıyor. "Sebastian, lütfen." Biraz duraklıyor, bana bakmak için geri çekiliyor. "Lütfen," diyorum tekrar. Cinselliğim konusunda hiçbir zaman açık olmadım ve şimdi bunu nasıl isteyeceğimi bilmiyorum. Doğuştan gelen utangaçlığım beni neredeyse felç ediyor.

"Bunu benim için söylemelisin bebeğim, çünkü vücudun sertçe becerilmek için yalvarıyor, ama gözlerinde biraz korku var ve seni incitmek ya da üzme için hiçbir şey yapmıyorum."

Şu anda ellerimi hareket ettiremediğim için öne doğru eğilip çenesini öperek "Sana ihtiyacım var" diye fısıldıyorum. Bu kadar cesur olabiliyorum. Öğreneceğim, büyüyeceğim, ama şimdilik elimde olan tek şey bu.

Yavaşça ayaklarıma kadar inmeme izin veren Sebastian, botlarımı çıkarmakta tereddüt etmiyor ve kot pantolonum üzerinde çalışmaya başlıyor. Açık kapılardan gelen soğuk esinti arzumu durdurmuyor ve tekrar ayağa kalktığı anda, sıcak eli çıplak kalçalarımın arasından kayarken, bunun da onu durduracağını sanmıyorum.

"Lanet olsun, benim için hazır mısın bebeğim? Çekirdeğine kadar sıırılsıklam." Parmağı alt dudaklarımda nazikçe gezinirken inliyor, başparmağı klitorisimi sıyrana kadar tatlı tatlı hareket ediyor. Parmakları deliğimi ararken parmağın hafif basınçlı girdapları, kalbim bu adamın merhametine bırakma ihtiyacıyla yarışırken başımı geri atmamı sağladı.

"Yesssss, Seb," diye miyavlıyorum onun iki parmağıyla içime girdiğini hissettiğimde. Yavaşça içeri ve dışarı pompalıyor, yapmak üzere olduğumuz şeyi taklit ederken bana daha fazlası için bu yoğun özlemi veriyor. "Lütfen beni bekletme," diye haykırıyorum kulağına.

"Tanrım, seni bu canavar horoz için yalvartmaya gerçekten bayılacağım." Beni diğer elinden kurtarıırken, kemerini ve kot pantolonunu açmak için hareket ettiğini hissediyorum.

Canavar haklı. Büyüklüğü biraz bunaltıcı ve diğer her parçasının ne kadar büyük olduğu düşünüldüğünde buna şaşırmasamalıyım. Ama tüm uzunluğunu çıplak bedenimde hissettiğimde ağzım hala kuruyor.

Uyluk. Boynumu ısıyor ve kulak mememi dişlerinin arasına alarak mırıldanıyor: "Prezervatifim yok ama temizim. Hayır diyorsan, hayır demektir, ama bu tatlı, küçük amına yakında girmezsem ölebilirim."

İçimden küfrediyorum, doğum kontrol hapı kullanıyor olsam da bunun sorumsuzca olduğunu biliyorum. Bunu riske atmamalıyız. Ama bu şehvet sarmalında kaybolmuş durumdayım ve ikimizin de gerçekten istediği şeyi reddetmeyi kendime yediremiyorum. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Sebastian bir saniyeliğine gözlerimin içine bakıyor ve karanlık derinliklerinde süren savaşı görebiliyorum. Hiçbir doğum kontrol yönteminin kusursuz olmadığını o da benim kadar iyi biliyor. Prezervatif de öyle. "Sana her zaman göz kulak olacağım, EmaLeigh." Bu bir sözden öte, bir yemin ve ben ona inanıyorum.

Öne doğru eğilip, tıslayana kadar dudağını ısıyorum. Dilimi ağzına sokup onu kendime çekiyorum ve zevk midemden pelvisime doğru inerken yüksek sesle inliyorum. "O zaman beni bekletmeyi bırak," diye ısıyorum ve onun kıkırdamasına neden oluyorum. Bu ses onun yorgun bedeninde titreşerek içimi ürpertiyor.

Beni kıcımdan tutup kaldırıyor, bacaklarım beline dolanıyor ve yavaşça darlığımın içinde kayarken aletinin göbeğime değme hissi neredeyse baş edebileceğimden daha fazla. Neredeyse ilk seferinden, Damien'a hamile kaldığım günden daha acı verici.

Beklemekten bıkip ileri atıldım, bir hırıltı göğsünü sarsarken boğazımdan bir çığlık koptu. "Bunu neden yaptın lan?"

Cevap veremedim, içimdeki sertliğinin kalın damarlarından kan pompalandığını hissediyorum ve neredeyse aynı anda bir orgazm bedenimi yırtıyor. Eli ağzımı kapatıyor, zevk tüm mantıklı düşünceleri ele geçirirken ruhumdan kopan çığlığı boğuyor. Tutuşundan memnun bir şekilde Seb'e göz kırpyorum ve onun bana gülümsediğini görüyorum.

"Gelecekte odamızı ses geçirmez hale getirmemiz gerekecek." Benimle oynadığını biliyorum, ama bizim için bir gelecekte bahsetmesine tüm vücudum tepki veriyor. "Siktir," yumruğu kafamdan birkaç santim ötedeki duvara çarpıyor, "Bunun sesini seviyorsun."

Çene çizgisini, boğazını ve yaka kemiğini öperek, kalçaları itmeye başladığında etini kemirmeye başlıyorum. Önce yavaşça, sonra hızını artırarak içime girmeye başladı. Var olduğunu hiç bilmediğim yerlere ulaşıyordu.

"Ah, Sebastian," diye iç geçiriyorum, başım arkaya düşerken gözlerimi kapatıyorum. "Bu çok iyi hissettiriyor," diye inliyorum abartılı bir kelimeyle. "Daha fazla, bana daha fazlasını ver."

"O amcığı sık bebeğim." Başının arkamdaki tahtaya hissediyorum, hâlâ benden birkaç santim uzun, hatta beni kaldırıyor. "Siktir, evet, aynen böyle. Daha sıkı." Her talimatını yerine getiriyorum, nedense onu memnun etmem gerekiyor.

Ellerim göğsüne uzanıyor, parmaklarım kalın saçlarını okşuyor, tırnaklarım etini sıyrıyor. Tısladığında kalçalarımı öne atıyorum, vücuduma mümkün olan en tatlı yollarla saldırmaya devam ederken onu itiş için karşılıyorum.

Kalçalarımı sabit tutuyor, çılgınca pompalaması hızlanıyor ve tam bırakacağını düşündüğüm anda duruyor, bacaklarımı yere indiriyor ve beni o kadar hızlı döndürüyor ki nefesimi tutamıyorum. Bacaklarımı tekmeleyerek ayırıyor, dizlerini büküyor ve arkamdan içime giriyor. Boğazımdan bir çığlık kopuyor ve bu sefer beni susturmak için hiç uğraşmıyor. Kollarımı başımın üzerinde sabitleyerek yüzünü boynuma gömüyor ve beni yerimde tutmak için boynumun omzumla birleştiği kordonlu tendonu ısıyor.

Sebastian vahşileşiyor, küfrediyor, emiyor, çılgınca içime giriyor ve içimde ikimizin de hareket edemeyeceği kadar derinleştiğini hissettiğimde, onu tekrar sıkmaya başlıyorum. Kanalımla onun serbest bırakılmasına masaj yapıyorum. "Sikeyim. Siktir, Ema. Siktir." Boynumu daha sert ısıyor ve bir eli bedenimle duvar arasında kayarak klitorisimi bir kez daha manipüle ediyor ve beni ikinci bir orgazma zorluyor.

Bir araya geldiğimizde, o bizi dik tutarken, aşırı hassaslaşmış mememi okşamaya devam ederken kulağıma övgü dolu sözler mırıldanırken güçlkle hareket edebiliyor ya da nefes alabiliyoruz. "Lütfen, Seb, lütfen, dur." İsteğimi görmezden geldiği için ondan kıpırdayamıyorum. Tüm dikkatini bana vermek istemesi içten içe hoşuma gidiyor.

"Daha önce hiç orgazmdan kör olmamıştım bebeğim; sen bir harikası." Sebastian beni tekrar döndürüyor, dizlerinin üzerine çöküp klitorisimi ağzına almadan önce dudaklarıma sıcak, sahiplenici bir öpücük konduruyor. Yavaş yavaş zevkli bir hale gelene kadar acı neredeyse aşırıya kaçıyor. Ben onun üzerinde kasılana ve tekrar boşalana kadar durmuyor. Bu sefer kendi ağırlığımı daha fazla taşıyamayarak kollarına düşüyorum.

"Bu çok ," diye takılıyorum ona gülümseyerek.

Sebastian'ın gözleri kapalı ve yüzünde ancak ekstazi olarak tanımlayabileceğim bir ifade var, gün gibi ortada.

Temelli kalmamız için yaptığı teklife evet demeye kesinlikle bir adım daha yaklaştım.

Sebastian

Ema ve ben birlikte yemek hazırlarken kendimi bir metre boyunda hissediyorum. Gizli bakışları ve heyecan verici dokunuşları paylaşıyoruz. Bir kasede waffle karışımını karıştırırken ellerimi ondan uzak tutamıyorum. Bir elimi pantolonunun önünden aşağı kaydırıp klitorisini okşadığımda tıslıyor. O kadar iyi zevk almış ki şu anda çok hassas, ama onun tadına bir kez daha bakmak istiyorum.

"Sana doyamıyorum," diye mırıldanıyorum kulağına, o iç çekerken.

Damien ve Jack oturma odasında yerde oturmuş Ema'nın getirdiği bloklarla oynamaktadır. Dam onları yükseğe inşa ediyor ve Jack onları deviriyor. Bir saattir oynuyorlar.

Elindeki eşyaları tezgâhın üzerine koyduktan sonra dönüp dizlerinin üzerine çökerek beni şaşırtıyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan öne doğru eğilen Ema sikimi ısıtıyor. Sert değil ama dikkatini çekecek kadar. Kan güneye doğru akıyor ve ben ellerimi tezgâhın üzerine koymak zorunda kalıyorum, onun üzerine eğilip kot pantolonumun üzerinden benimle dalga geçmesini yukarıdan izliyorum.

"Lanet olası sürtük," tıslıyorum, eli uzantıya yukarı aşağı masaj yapmaya, sık sık sıkmaya başladığında. "Bunu sen istiyorsun," diye uyarıyorum onu.

"Oh, güzel. İlgimi arzudan başka bir şeyle karıştırmanı istemedim." Arsız cevabı üzerine uzanıp onu kar sarısı dağınık topuzundan tuttum ve ayağa .

"Sana hiç geveze olduğunu söyleyen oldu mu?" Gözleri kısılrken sırtıtıyorum.

"Pek çok kez," diye karşılık veriyor ciddileşmeden önce. "Ama hiçbir zaman bunu devam ettirecek kadar güvende hissetmedim."

Çenem kilitlenmiş ve ona bu kadar kötü baktıkları için ailesini azarlama isteğiyle yanıp tutuşurken onu göğsüme çekiyorum. "Benimle güvende hissediyor musun?" Başını sallıyor ve ben de yanaklarını okşuyorum, başını eğerek onu şefkatle öpüyorum. "Benimle her zaman güvende olacaksın, EmaLeigh Ruin."

"Eeewwww," diye ciyaklıyor Damien, dikkatimizi çekiyor. Halının üzerinde ona bakarken, Jack'i tutuyor ve bize bakıyor.

"Bir gün evlat, sen de harika bir kadın bulacaksın ve onu öpmek isteyeceksin," diyorum ona.

"Hayır." Ayağa kalkıp Ema'ya doğru koşarken başı sallanıyor. Kollarını ona doğru uzatıyor. "Anne, kalk!"

"Her zaman benim küçük oğlum olacaksın, değil mi?" Hâlâ kollarımın arasında duran oğlumun yanağını okşuyor. Kıkırdıyor ve bu iç ısıtan an beni daha fazlasını arzulamaya itiyor.

"Bas, güzel mi?" Damien, benim gibi yanaklarını tutarak Ema'ya soruyor.

Cevap verirken narin yüz hatlarında memnun bir ifade beliriyor. "Se- bastian çok güzel."

"Bas, Dada?" Bu soru karşısında yüzünde beliren kalp kırıklığı içimi daraltıyor.

Her ne kadar evet demek istesem de, hazır olduklarında onun babası olacağım, ama bunun benim değil Ema'nın vermesi gereken bir cevap olduğunu biliyorum. Jack için parmaklarımı şıklattığımda, köpek Damien tekrar yere düşer düşmez dikkatini dağıtmaya hazır bir şekilde oraya doğru koşuyor.

"Şey, bu biraz karışık." Gözleri panikle bana bakıyor. Ona nasıl cevap vereceği konusunda da hiçbir fikri yok. "Git Jack'le oyna, tatlım." Onu ayağa kaldıran Damien, köpekle birlikte halıya geri dönüyor. "Böyle bir sorudan kaçmak gibi bir niyetim hiç olmadı. Sadece henüz bunu beklemiyordum," diye açıklıyor onu izlerken.

"Cevabım evet olsaydı, bu benim için bir onur olurdu," diyorum ve baskı altında hissetmemesi için fırındaki pastırmayı kontrol etmeye dönüyorum.

"Gerçek babası Clayton, kötü bir adam değil. Çok gençtik. Benden asla kürtaj olmamı istemedi ama henüz çocuk istemediğini açıkça belirtti," diye açıklıyor, ben de dönüp tüm dikkatimi ona veriyorum. "Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Neyi seçersem seçeyim ondan sorumlu olacağımı biliyordum. Onun geleceği için önemli olan benim seçimimdi."

"Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin, Ema. Seni yargılamayacağım." Onu azarlamam için yapabileceği hiçbir şey yok.

"Hayır, biliyorum. İstiyorum. Yaptığım seçimleri anlamamı istiyorum çünkü eğer birlikte olursak bunlar seni de etkileyebilir." Tanrım, bunun sesine bayıldım.

"O zaman can kulağıyla dinliyorum."

Waffle yapmaya devam ederken biraz daha konuşuyor. "Ailemin dindar olduğunu biliyorsun, değil mi?" Bana baktığında başımı sallıyorum. "Kendi inançlarını çiğnemeye ve beni kürtaja zorlamaya hazırdılar. Yapacaklarını biliyordum, bu yüzden çok geç olana kadar onlara Damien'dan bahsetmedim, hatta doktorların benim onayım olmadan reddetmeleri de yardımcı oldu. Öğrendikten sonra hamilelikle ilgili herhangi bir şey yapmayı reddettiler. Kendi evimde dışlandım ama onlar için kötü görüneceği için ayrılamadım. Clay-ton'a olanları anlattığımda, o benim dayanağım oldu. Artık birlikte değildik ama arkadaştık. Tüm randevularımda ve hatta doğumda yanımdaydı. Ancak ondan sonra aramızda hiçbir iletişim kalmadı."

"Tek başınaydın ve bekâr bir anneydin." Burnunu çekerek başını sallıyor.

"Dürüst olmak gerekirse en iyisi buydu. İkimize de bakmayı öğrendim. Muklukları satmaya başladım çünkü çok ihtiyacım olan parayı getiriyordu. Clayton üniversiteye gittiğinde, doğumda haklarını devretmiş olmasına rağmen o da para göndermeye başladı. Ben hiç resim göndermedim, o da bilgi istemedi ama iyi bir adam olduğu için gönderebildiğini gönderiyor. Ve yardımcı oluyor. Keşke Damien'ı da terk etmeseydi."

Hamuru waffle makinesine dökerken gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü görebiliyorum. "O küçük çocuk hayatındaki en önemli kişi ve etrafındaki herkes ikinizi de bir kenara attı. İncinmişsin Ema ve bunu kabullenmiyorsun."

"Biliyorum." Başının üstünü öperek daha fazlasını söylemesini bekliyorum. "İtiraf edersem, bunu düşünmeden duramayacağımdan korkuyorum. Bunu Damien'a yapamam. O benim her şeyim. Bu dünyada Chloe dışında beni zerre kadar önemseyen tek insan."

"Ve ben," hatırlatmakta gecikmedim. "Tanrım, sana bir şey olsa beni öldürür müydün bebeğim. Ya da Dam'e. Şüpheli olduğunuzu biliyorum, buna hakkınız da var ama ben bu işte uzun soluklu olmak istiyorum. İkinizi de kendim gibi sahiplenebilmekten daha çok istediğim bir şey yok, böylece Damien bir dahaki sefere babası olup olmadığını sorduğunda, evet cevabını verebilirim ve bunu gururla söyleyebilirim."

Yüzünü havluyla silerken, çok fazla duyguyla bana bakıyor. "Sana aşık olmayı gerçekten kolaylaştırıyorsun, Sebastian Cole."

"Öyle mi?" Dudaklarımda bir sırıtışla kaşlarımı kaldırıyorum. "Güzel, bu kalmak isteyeceğin anlamına geliyor."

Yüzü düşüyor. "Keşke sadece kalmak kadar kolay olsaydı." "Olabilirdi." Öyle olmasını sağlayacağım.

"Ailem burada. Nancy ve kocası burada. Beni her gördüklerinde hayatımı zindan ederler. Damien yeterince büyüdüğünde ona ne yapacaklarını ya da ne söyleyeceklerini hayal bile edemiyorum." Stres kaşlarını kırıştırıyor.

"Gençken burada izole bir hayat yaşadım. Birkaç çocuk daha yaparsan Damien benim kadar izole olmaz." Bu önerim karşısında kahkahaları bulaşıcı oldu ve ilk kez onu ikna ettiğimi düşünüyorum.

BÖLÜM 5

emaleigh

BİR HAFTA SONRA.

F Bir haftadır, dünyanın geri kalanının üzerimize çökmediği mutlu bir durumda yaşıyoruz. Fırtına tahmin edilenden daha uzun sürdü ve kar çok derin olduğu için Sebastian

Normalde yaptığı gibi dağdan aşağıya inen yolda sabanın yanımıza gelmesini beklemek zorunda kaldık. Ben de Damien da umursamadık.

O ve Jack çok iyi arkadaş oldular ve neredeyse birbirlerinden hiç ayrılmıyorlar. Geceleri birlikte uyuyor, gündüzleri oynuyorlar. Dışarıda bile Damien havaya kar atıyor, Jack de içine atlıyor ve oğlum o kadar kaygısız ve tatlı kahkahalar atıyor ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Başka hiç kimseye karşı Sebastian'a olduğu kadar açık ve kabullenici olmamıştı. Damien kabuğundan çıkmaya başladı ve annesi olarak bundan daha fazla heyecanlanamazdım. En çılgın hayallerimde bile Kutup Ayısı'nda herhangi bir mutluluk bulabileceğimizi hayal etmemiştim. Hele ki kendi ailemin bize davranışından sonra.

Bu yüzden Sebastian ayrılma planımı yeniden gözden geçirmemi sağladı.

Sanırım Damien'a özel bir çocuk yatağı yapmaya bile başladı ama bunu henüz kabul etmiyor ve sanırım bunun nedeni beni korkutup kaçtırmak istememesi. Şu anda bunun mümkün olduğundan pek emin değilim. İkimizi de böyle hissettirirken olmaz.

Şimdi evime doğru giderken Sebastian'a bunu yalnız yapmam gerektiğini söyledim ve o da isteksizce kabul etti. Midemde kelebekler uçuşuyor çünkü bunun iyi bitmeyeceğini biliyorum. İsim takmalar, korkunç suçlamalar ve muhtemelen benim yapabileceğimden çok daha aşağılık davranışlar olacak.

düşünmek ya da hazırlıklı olmak. Ama isteyeceğim son şey Sebastian'ın buna tanıklık etmesi ya da Damien'ın buna maruz kalması.

"Bakın kim gelmiş." Seb'in 4Runner'ından inerken kız kardeşim Nancy'nin sesini duyuyorum.

"Merhaba Nancy, John." Kocası başını sallar ama içeri girerken hiçbir şey söylemez.

Bana doğru yürürken gözleri onaylamaz bir şekilde vücudumda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor. "Senin için çok endişelendiler."

"Kim?" Ailemi kastetmiş olamaz. Nerede olduğumu tam olarak biliyorlardı.

"Anne ve baba, başka kim olacak? Sen ve velet gideli bir hafta oldu ve nereye gittikleri hakkında hiçbir fikirleri yok." Cipun içine bakmaya çalışıyor, aradığını bulamayınca alay ediyor. "Dante nerede bu arada?" Oğlumun adını çok iyi biliyor.

"Damien. Sebastian'la birlikte. Kardan adam yapıyorlar ve Noel için hangi ağacı keseceklerine karar veriyorlar." Sebastian, Damien'a tahtadan küçük bir balta bile oydu. Onları bıraktığımda çok sevimli görünüyorlardı.

"Onu ilk ben doğurdum, biliyorsun değil mi? Sebastian yıllarca bana bağlıydı." Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. Sebastian ondan iki yaş büyük ve evet, kasabada tanışmış olabilirler ama o on altı yaşından beri John'la birlikte.

"Eğer bu doğruysa, John'u aldattın mı?" Yüzündeki şaşkın ifadeye bakarak uzaklaştım. Eve girerken hazırlıklıydım.

Ya da ben öyle sanıyordum.

"Hangi cehennemdeydin sen?" Babam kapı açılır açılmaz dışarı fırladı. Demek ki pencereden izliyordu.

"Sebastian Cole ile. Bunu biliyorsun." Ayakkabılarımı çıkarmaya zahmet etmiyorum; uzun süre kalmayı planlamıyorum.

"İki gündür!" diye bağırarak bana yaklaşıyor ve gözlerindeki öfkeyi gördüğümde içime bir korku düşüyor. "Daha uzun kalacağını söylemek için arayabilirdin. Zavallı annen hiç yardım almadan herkese yemek yapmak için kışını yırtıyor." *İşte bu kadar.*

Annem yemek yapmaktan nefret eder. Normalde her şeyi ben yaparım. "Aramadığım için özür dilerim. Gerçekten umursayacağınızı düşünmemiştim. Damien ve benim rahat edeceğimiz ve kimseye rahatsızlık vermeyeceğimiz bir yerde olmamızın daha iyi olacağını düşündüm."

"Hep kendini düşünüyorsun. Bu kadar bencil olduğuna inanamıyorum," diye homurdanan annem mutfaktan çıkıp

Koridordan aşığı indim. "Sen bizim için her zaman bir hayal kırıklığıydın. Mahvolmuş Ruin kızı. Tekrar fahişelik yaptığına inanamıyorum! Farklı erkeklerden şeker gibi çocuk toplamaya devam mı edeceksin?" Sözleri canımı yaktı. Kalbime saplanan bir ok gibi. Yıllarca buna katlandım çünkü başka seçeneğim olmadığını düşündüm ama artık görebiliyorum. Damien'in var.

"Başarısız olduğumu düşündüğünüz için üzgünüm. Değilim. Ama gidiyoruz. Damien ve ben Ocak ayında Chloe'nin yanına Washington'a ve ayrılana kadar Sebastian'la kalacağız. İkinizi de bir daha görüp göremeyeceğimi ya da ne zaman göreceğimi bilmiyorum." Dönüp ona bakıyorum. "Ama ben sizi seviyorum. İkiniz de benden nefret ediyor olsanız da sizi seviyorum çünkü siz benim ailemsiniz. Benim ailemsiniz. Sizi her zaman seveceğim ve umarım bir gün benimle ilgili hayal kırıklığınızı bir kenara bırakıp sözde günahlarımı bağışlarsınız. Çünkü eninde sonunda Damien seni tanımak isteyecek. Umarım bu çok geç olmadan olur. O zamana kadar, kalan eşyalarımızı topluyorum ve gelecek ay uçana kadar Seb ile Bear Mountain'da olacağım. Bu da demek oluyor ki Noel' burada olamayacağız. Kiliseye ve arkadaşlarına ne istersen söyle, ama lütfen bir gün bizim hakkımızda söylediğin yalanları açıklamak zorunda kalabileceğini unutma."

Annem bana bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı, belli ki şaşırmıştı. Ona karşı duruyorum. Nefesi kesilmiş bir şekilde dönüyor ve ayaklarını sürüyerek uzaklaşıyor. Önce Damien'in odasına girdiğimde gözyaşlarım hemen ardından dökülmeye başlıyor. Onun için aldığım her şeyi ve en sevdiği oyuncakların geri kalanını paketliyorum, ama pek çok şeyi geride bırakıyorum çünkü ailemin beni onun için aldıkları bir şeyi çalmakla suçlamasını istemiyorum.

Daha sonra odama girdiğimde, birinin eşyalarımı karıştırdığını görebiliyorum ve mücevher kutumu açtığımda, büyükannemin sekiz yaşımdayken bana verdiği kolyenin kayıp olduğunu fark ediyorum. Manevi değeri dışında hiçbir değeri olmayan bir aile yadigârı. Büyükbabam bir madenciydi ve bir kömür parçasını basit bir gümüş zincir üzerinde kalp şeklinde bir kolye haline getirmişti. Çok güzeldi. Ve artık yok.

Bir saat içinde girip çıkıyorum ve oturma odasındaki Nancy'nin benim hakkımda kötü şeyler söylediğini, beni aşağıladığını duyabiliyorum. "Ben gidiyorum. Yerleştikten sonra Chloe yeni numaramız ve adresimizle arayacak." Kimse bana bakmıyor bile. Başımı sallayarak onlara son bir kez, "Hepinizi seviyorum. Hoşça kalın."

dik tutarak çantalarımızı iki elime alıyorum ve kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum. Arabayı yavaşça sürerken yol boyunca ağlıyorum. Ama tilkiyi zamanında göremiyorum.

Sebastian

Büyük ladin ağacına bakarken, çocuğun zevk sahibi olduğunu kabul ediyorum. "Bunu istediğine emin misin?" Damien'a tekrar sordum. Oturma odasına yerleştirmek için tepesinden en az bir metre kesmem gerekecek.

"Evet," diye yanıtlıyor başımı eğişimi taklit ederek. Annem dokuyacak!" İlk geldiklerinden bu yana gösterdiği açılım inanılmazdı. Ema sürekli ağlıyor çünkü onunla çok gurur duyuyor. Ben de öyle. Benim kanımı paylaşmıyor olabilir ama aramızdaki bağa bakılırsa kesinlikle benim gibi hissediyor.

"Bu o zaman." Baltamı sandığın yanına bırakıp Damien'ın Jack'le birlikte durduğu yere geri dönüyorum ve onu kucağıma alıyorum. "Siz ikiniz burada kalın. Güvende olacağınız yerde." Damien'ı yaklaşık yirmi adım ötedeki bir kütüğün üzerine oturtuyorum, Jack de zaten ne yapacağını bildiği için onun önüne oturuyor.

Gövdeyi kesmeye başladığımda çocuğun hayvanla konuştuğunu duyabiliyorum, bu mesafeden çoğu anlaşılmıyor ama daha sık duymaya alışabileceğim bir ses.

Çatımın altındaki üçüncü gecede Ema bana Damien'da bir sorun olduğunu düşündüğünü çünkü onun diğer çocuklar gibi olmadığını itiraf etti. İki nedenden dolayı bir fikir belirtmedim. Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve sanırım Ema'nın birilerine korkularını duygusuzca yargılanmadan anlatmaya ihtiyacı vardı. Düşüncelerini dile getirmeye ihtiyacı vardı ve ben de buna izin vermekten mutluluk duydum.

Son birkaç gündür çocuk sesini buldu. Konuşması çok iyi değil ama henüz üç yaşında bile değil; kelimeleri ve sesleri telaffuz etmeye çalışmak için zamanı var. İhtiyacı olan şey zaman değilse, Ema'nın onun için en iyi kararı vereceğini biliyorum ve umarım ikisini de desteklemek için orada olurum.

"Crash!" Damien'in bağırdığını duyuyorum ve bir sonraki salıncağıma durdurup arkama bakıyorum. Vücudunu kütüğün üzerinde döndürürken dikkati arkasındaydı. Jack'in kulakları bile dikildi.

"Bir şey duydunuz mu?" Baltayı yere bırakıp başka bir şey duyup duymadığımı yakalamak için olabildiğince sessiz yürürken ikisine de soruyorum.

"Wowd bang," diyor Damien ellerini havaya kaldırarak. İçimden bir kontrol etmem için bağılıyor. "ama, Çocuklar, gidip her şeyin yolunda olduğundan emin olalım." Ama olmadığını biliyorum. Çocuğu kucağıma alıyorum ve kar çok yoğun ya da derin olmadığında kar küremek için kullandığım eski püskü kamyonete doğru koşuyorum. Damien için araba koltuğum yok, bu yüzden onu arka koltuğun ortasına sadece kucak kemeri ile yerleştiriyorum ve kemerini bağılıyorum. Jack de arkasından geliyor.

Dikkatlice yola onlara "Yavaş ve sakın olun," diyorum. Buza çarpıp savrulmayacak ya da daha kötü bir şey yapmayacak kadar yavaş sürmek acımasızca ama Damien'in benimle birlikte olduğunun ve en güvenli konumda olmadığını farkındayım. Yine de onu evde yalnız bırakmak bir seçenek değildi.

Evime giden yoldaki son virajı dönmemize birkaç dakika kala onu görüyorum. Bir aracın tamponu hendekten yukarıya bakıyordu ve içinden dumanlar yükseliyordu. Kenara çekip kamyoneti park ettim ve Damien ile Jack'e hareket etmemelerini söyledim. Yaklaştıkça plakayı görüyorum ve EmaLeigh olduğunu hemen anlıyorum.

"Ema!" Ona sesleniyorum, bir elimi arabadan ayırmadan setten aşağı kayarken ne olduğunu merak ediyorum. "Ema- Leigh, bebeğim, bana cevap vermelisin!" Eğer iyi değilse ne yapacağımı bilmiyorum.

Sürücü tarafına geçtiğimde sesi "Buradayım," diye çatlıyor.

"Ne acıyor?" Aracıma ne olduğu umurumda bile değil, sadece onun. "Sence kırılan bir şey var mı?" Eğer varsa onu hareket ettirmek istemiyorum.

Bana bakmadan önce "Sadece aracınız," diye inliyor. Hava yastığının tozu yanağındaki kesikten akan kanla karışmış. "Çok hızlı gitmiyordum ama yine de zamanında duramadım."

"Ne için zamanında?" Etrafıma bakıyorum ama bir şey göremiyorum.

"Sanırım bir tilki. Onu kaçırmak için direksiyonu kırdım. Onu öldürmedim, değil mi?" Çenesi sevimli bir şekilde sallanıyor.

Başımı sallıyorum. "Seninkinden başka kan görmüyorum. Kırılan bir şey olmadığına emin misin?" Kapıyı çekip açarak onu nazikçe kontrol ediyorum.

"Her şey kıpır kıpır. Göğsüm ağrıyor ve yüzüm...
Damien nerede?" Onu aramaya başlar.

"Jack'le birlikte kamyondaydı. Kazayı duydu. Gelebildiğimiz kadar hızlı geldik."

"Artık çıkabilir miyim? Bu inanılmaz derecede rahatsız edici." Araba öne eğildiği için emniyet kemeri göğsüne, karnına ve omzuna ciddi bir baskı uyguluyor.

"Evet, ama bir yerin acırsa ya da hissedersen bana söyle." Başını sallayınca, yanımda taşıdığım bıçakla emniyet kemerini kesiyorum. Dikkatli bir şekilde araçtan inmesine yardım ederken, onu tekrar kontrol ediyor, şişlik ve şekilsiz uzuvlar olup olmadığını hissediyorum. Sanırım en kötüsü kafası ve kamçı darbesi olacak. "Seni kasabadaki kliniğe götürelim."

"Tamam." Ema'yı kollarımın arasına alıp, kamyonu kadar taşıyorum. Kapıyı açar açmaz Damien'in onu gördüğünü anladım.

"Anne? İyi misin?" Öne doğru eğilmeye çalışıyor ama kucak kemeri ve Jack hareketini engelliyor.

"Merhaba bebeğim, ben iyiyim. Sadece küçük bir kaza." Onu rahatlatmaya çalışırken gülümsemesi en iyi ihtimalle zayıftı.

Damien arkada Jack'i severken, Ema oğluna göz kulak olurken ve ben cesaret edebildiğim kadar yavaş sürerken, bir sorun olup olmadığını teşhis etmek için onu zamanında oraya götürürken kasabaya doğru yol alıyoruz. Kliniğe varır varmaz bir muayene odasına alındı. Röntgen ve ultrason istendi ve Dam ile ben beklemeye koyulduk.

"Onu görmemize ne kadar kaldı?" Hemşireye soruyorum. Ema'nın uzun süre yalnız kalmasını istemiyorum.

"Muhtemelen otuz dakika. Siz neden yan odaya gidip yiyecek bir şeyler almıyorsunuz? Siz dönene kadar hazır olur." Nazik gülümsemesi endişelerimin bir kısmını hafifletti.

"Eğer daha erken hazır olursa, ne yaptığımızı ona haber verelim mi?" Kabul etti ve Damien'ı kucağıma aldım. "Aç mısın, dostum?" Başını sallıyor ama gözleri annesinin gittiği koridordan ayrılmıyor. "Seni hiç suçlamıyorum," diye mırıldandım.

Klinikten ayrıldıktan sonra yandaki kafeye uğruyoruz; Damien ızgara peynir ve elma dilimleri alıyor, ben de kahve içiyorum. Çıkışta eczaneyi görünce yeni bir araba koltuğu almak için oraya gidiyoruz. Damien için bir tane almadan o dağa geri dönmeyeceğim, çünkü diğeri kazadan sonra 4Runner'ımın arka koltuğunda kullanılamaz hale geldi. Satış görevlisi bir bayandan yardım aldıktan sonra

Dam'la aynı yaştaki küçük kızı için bir tane almış, ellerimiz dolu bir şekilde kliniğe geri dönüyoruz. Biz buradayken oynaması için oğlana da birkaç sessiz oyuncak almış olabilirim, böylece dikkati dağılır ve Ema'ya yeni kıyafetler aldım.

İhtiyacımız olan her şeyi kamyonete atıyorum, Jack'i hızlıca işini yapması için dışarı çıkarıyorum ve tam Ema'yla ilgilenen doktor bekleme odasına çıkarken içeri giriyorum.

"Mükemmel zamanlama." Sırıttıyor ve bir anda rahatlıyorum. "Ema-Leigh iyi. Kırık yok, beyin sarsıntısı yok. Yanağındaki kesik için dikiş gerek yok, sadece birkaç bandaj. Çarpma ve emniyet kemeri yüzünden birkaç gün ağrısı olacak ama onun dışında tamamen iyileşmesini bekliyorum."

"Teşekkürler doktor, gerçekten minnettarız." Elini sıkarak bir hemşire bizi Ema'nın odasına götürüyor; Ema yatakta yatıyor, üzerinde bir önlük ve kucağında bir battaniye var. Yorgun ve uzun bir uykuya hazır görünüyor.

"Anne!" Damien yatağa doğru koşarken kollarını ona doğru uzatır.

"Merhaba, bebeğim." Çocuğa doğru uzanmaya başladığında gözleri doluyor. Ona el sallayarak çocuğu kucağıma alıyorum ve yatağa, onun yanına yerleştiriyorum. "Teşekkür ederim." Yumuşak bakışları kısa süreliğine benimkileri buluyor ve onda bir değişiklik görüyorum. Bu sabah tedirgin ve düşünceliydi. Bir şeylerle mücadele ediyordu. Ama şimdi gözlerinde bir huzur var. Sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibi.

Çantaları odadaki sandalyelerden birine bırakıp yatağının diğer tarafına . "Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgunum, ağrım var, sanki kamyon çarpmış gibi." Gülüşü kendini küçümseyici.

"Önümüzdeki birkaç saat içinde eve dönebiliriz. Dam çoktan yemeğini yedi ama sana bir şey getireyim mi?" Elini tutup bileğinin iç kısmını öpüyorum ve nabzının hızını hissediyorum. Başını kaldırıp beni izlerken yanaklarının kızardığını görüyorum. "Sonra," diye mırıldanıyorum.

"İhtiyacım olan her şey burada." Göğsüne uzanmış ve gözlerini kapatmış olan oğlunun başının üstünü öperek bana bakıyor. "Eve döndüğümüzde gelecek hakkında daha fazla konuşmak istiyorum."

Kocaman bir gülümseme dudaklarımın kenarlarını çekiyor; onun ev dediğini duymak hoşuma gidiyor. Çünkü burası tam olarak böyle bir yer. Bizim evimiz.

EmaLeigh

Bunun olacağını biliyordum. Pozitif bir ışık bana kendini gösterdiğinde her zaman korkunç bir şey olur. Tüm hayatım boyunca böyle oldu. Aileme Damien ve benim Alaska'dan ayrılacağımızı söylemeye karar verdim ve bir araba kazası geçirdim. Sebastian'la *aramızdaki* ilişkinin yürümesini istediğime karar verdim. Tam eve dönmek üzereyken.

"Seni kim aradı?" Annemle babam bana tek kelime bile edemedi. Patlıyorum. Sebastian daha önce aldığı kazağı giymeme yardım ederken odama daldılar.

"Biz sizin acil durum bağlantılarınız. Neden bizi aramasınlar ki?" Annem her şey apaçık ortadaymış gibi gözlerini deviriyor.

Gömleğimi karnımdan aşağı sürükleyerek Sebastian'ın arkasından çıkıyorum, tam o sırada Damien benim yerime geçiyor ve oldukça dehşet verici bir düşünce kendini gösterdiğinde omurgamdan soğuk bir ürperti geçiyor. "Hayır, değilsin. Hamile beri benim acil durumum değilsin. Chloe öyleydi, bu yüzden o çağrıldı ve seni asla ikna edemezdi."

Onlara meydan okumama alışık değiller. "Önemli değil." Annem tartışma bitmiş gibi elini salladı. "Damien'ı eve götürmek için buradayız." Oğlumun başının üzerinde sabit bir el tutan Sebastian'a yapışırken iniltisi beni ona bakmaya zorluyor.

"Hayır, korkmuyorsun. Senden neden bu kadar korktuğunu açıklayana kadar bir daha asla yanına yaklaşmayacaksın." Damien, Sebastian ve Jack'in yanında tamamen farklı bir çocuk oldu. O dağdayken görebileceğimi hiç düşünmediğim şekillerde büyüdü ve şimdi her şey anlam kazanmaya başlıyor ve ben bunun için dünyanın en kötü annesi gibi hissediyorum.

"Ona hiç vurmadığını biliyorum çünkü onu ikinizle de yalnız bırakmıyorum ama sürekli bir şeyler söylüyorsun. Ona benim duymadığımı ne söylüyorsun?" Herhangi bir şey olabilir. Kendi gözlemleri bile olabilir. O iki yaşında, aptal değil.

Ve çocuklar bizim farkına bile varmadığımız pek çok şeyi anlarlar. "Biliyor musun, önemli değil. Sebast- ian'la birlikte eve gidiyoruz, Damien orada sevildiğini bilerek, ona tapan iki arkadaşıyla birlikte büyüyecek ve sen onu ya da beni bir daha asla görmeyeceksin."

Sebastian'ın ellerini omuzlarımda hissetmek kendimi yıkılmaktan alıkoymam için bana güç veriyor. Bana dönecekleri konusunda hep umutluydum. Damien'ı benim kadar seveceklerini. Bunu bilmeliydim.

"Bunu yapamazsın. O çocuğu da biz büyüttük," diye itiraz ediyor babam, annem ise bana ters ters bakıyor.

"Hayır! Ben yaptım. Oğlumu büyütürken kendimi de büyüttüm ve artık senin küçümsemi bir daha asla yaşamayacak. Vücudumda nefes varken olmaz." Paltoma uzanarak, Sebastian'ın Damien'ı ve yanlarında getirdikleri çantaları almasıyla aynı sürede paltomu giydim. Bir gün içinde ikinci kez ailemden uzaklaşmak, ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir rahatlama getiriyor.

Ebeveynlerim hakkındaki gerçeği kabul etmekten o kadar korktum ki, onları çocuğumla yalnız bırakmamak için elimden gelen her şeyi yaptım ve hala onu gerçekten anlayıp anlayamayacağımı bilmediğim şekillerde etkilediler.

"Bas babam?" Klinikten çıkarken Damien soruyor, yaşlı adamın yüzünü küçük parmaklarının arasında tutarken kar etrafımızda dönüyor.

Kamyonetine doğru ilerlerken Sebastian parmaklarımızı birbirine geçirirken ikisi de cevap için bana bakıyor. "Evet bebeğim, Bas Dada." Damien'ı arka koltuğa yerleştirip yeni araba koltuğuna bağlarken Sebastian'ın gözlerinin dolduğunu görüyorum. Kapıyı kapatarak beni aracın benim tarafıma sıkıştırıyor.

"Tanrım, seni seviyorum," diye mırıldanıyor başını eğip beni ayak parmaklarıma kadar ısıtan bir öpücük çalmadan önce. İçimi geleceğe dair vaatlerle dolduracak şekilde ısıtıyor.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum, geri çekilip kapımı açıyor ve beni tekrar öpmeden önce kemerimi bağlıyor.

"Eve döndüğümüzde ikinci bebek üzerinde çalışacağız." Onun bu ateşli sözü damarlarımda heyecanla dolaşıyor ve biliyorum ki bu gün ne kadar kaotik olursa olsun, bana hayatımın sürprizini yaşattı.

Epilog

SEBASTIAN

Dört Yıl Sonra.

W Oğlumuz kurt köpeğiyle birlikte bu yılki kutup dalışına katılırken kolumu Ema'nın omzuna atmam beni çok gururlandırıyor. ", Jack!" Damien sesleniyor atlamadan hemen önce.

"İzleyemiyorum!" İkili buz gibi suya atlarken Ema yüzünü göğsüme saklıyor.

Son iki yıldır birlikte dalıyorlar. Bunu görmek karımı da korkutuyor. Sanırım Damien'ın büyüdüğünü görmekten hoşlanmadığı için. Hasta olmasından korktuğunu söylüyor. İkisi de olabilir.

"Baba!" Üç yaşındaki kızımız CJ (Chloe, Jr., Ema'nın kendisine hamile olduğunu öğrendiğinde buraya taşınan teyzesinin), JJ (Jack, Jr.) peşinden koşarken çığlık atıyor. Kurt yavrusu kızıma bayılıyor ve dürüst olmak gerekirse onu kim suçlayabilir ki? Annesinin tıpatıp .

Bu kez ikizleri olan hamile annesine çarpmadan önce onu alıyorum ve yavrunun ulaşamayacağı bir yere, omuzlarıma yerleştiriyorum. "JJ seni çok seviyor." Kız dilini ona doğru gülüyorum. Yere düşüyor ve mızızlanmaya başlıyor, biliyorum ki bir dakika içinde onu yere bırakmamı isteyecek.

"Bu çok soğuk!" Damien, Jackle birlikte ısınmak ve tekrar rahat bir şeyler giymek için koştururken bağıyor.

"Artık gidebilir miyiz?" Ema bana bakıyor. Kısa bir süre önce ailesini görmüştük ve çocuklar kim olduklarını bilmelerine rağmen onlarla hiçbir ilişkimiz yok. Ema, Damien'ın kulak misafiri olduğu zamanlarda kendisiyle ve hakkında konuştukları için onları affetmeyi kalbinde bulamıyor.

Kaza günü Ema'nın gözlerini hiç de hazırlıklı olmadığını düşündüğüm bir şekilde açtı. Her ne kadar Damien'ı onların kınamalarından koruyup kollasa da, Damien yine de çok şey duydu ve çok fazla şey anladı. Damien çok genç olduğu için hayatının o bölümünü büyük ölçüde unuttu; Ema ise kendisine söylenenlerin yaralarını hâlâ sarıyor. Pek çok açıdan, hâlâ onu en çok sevmesi gereken insanlardan onay bekleyen bir genç kız.

"EmaLeigh, bak... şuna...!" Chloe'nin dramatik sesi etkinlik boyunca yankılanıyor ve elini Ema'nın boş mukluk masasına doğru sallarken neredeyse herkes iki kızın arasına bakıyor.

"Aman Tanrım!" Ema bağıyor. Kız kardeşler yazın büyük bir bölümünü bu etkinlik için özel olarak yaklaşık beş yüz çift üreterek geçirdiler ve en azından yarısını satmayı umuyorlardı, geri kalanını ise daha sonra satmak üzere pazarlara gideceklerdi.

"Sana söylemiştim," diye mırıldanıyorum Ema'nın kulağına, o paytak paytak kız kardeşinin gitmeden önce.

Erzak almak için alışveriş yaparken anneleri ve Chloe'nin hiç alakası olmayan diğer kız kardeşi Nancy ile karşılaşmışlar ve ikisi de satamayacakları konusunda küçümseyici sözler söylemişler.

Kutup Ayısı halkı hayal kırıklığına uğratmadı.

Her kuruşunu yardım kutusuna bağışlayan eşimin gözlerindeki ifadeye ve ardından kalabalığın tezahüratına bakılırsa, onlar da eşimi seçmemişler.

Uzun süre boyunca Kutup Ayısı topluluğunun bir parçası olduğunu hiç hissetmedi ve son birkaç yılda ona değer verildiğini defalarca gösterdiler. Tam da olması gerektiği gibi.

Son!

Mutlu tatiller!

XOXO
Krystal.

Lumberjacks Surprise'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz. Daha fazla seksi holi günü eğlencesi ister misiniz? [Holly'nin Şövalyesi](#)'ne göz atın! Kitaplarımın tam listesini, seri listelerini ve okuma sıralarını [web sitemde](#) bulabilirsiniz. Lütfen [KL's Confessions](#)'a kaydolup ücretsiz bir hikâyenin yanı sıra kapak tanıtımları, bültenler, yarışmalar ve daha fazlası için ilk şansı yakalamayı düşünün.

Sırada ne var?

SON ŞANS AŞKI GIBI DAHA FAZLASINI MI İSTİYORSUNUZ? AŞK SONRA
GELİR'E GÖZ ATIN.

Aşk Sonra Gelir
Görücü usulü bir evlilik romantizmi Şu
anda mevcut

Birinci Bölüm
Megan

"Megan Renee Dolan, bunu yapacaksın! O bebeği evlilik dışı doğurarak bu aileyi utandırmayacaksın." Annem bana tekrar bağırırken gözlerimden yaşlar süzülüyor.

Bir hata yaptım; yanlış çocuğa aşık oldum. Ve o beni becerdi. Hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda. Şimdi, o yeni işine başlamadan önce Avrupa'yı sırt çantasıyla dolaşırken ben bedelini ödüyorum.

"Elbiseyi giy Megan, yoksa sana giydirmekte tereddüt etmem." Başım dizlerimin üzerinde duvardan aşağı kayarken kapı yaşlı kadının arkasından çarpıyor.

Tüm bunların en kötü yanı ise kullanılıyor olmam. Ne ismen ne de kağıt üzerinde bir adamla evlenmeye zorlanıyorum, üstelik hamile olduğum için *değil*. Bunların hepsi bencil, tutucu ailem için bir paravan. Gerçek şu ki, babam borç içinde ve bundan kurtulmak için beni satıyor.

Damat adayım genç mi, yaşlı mı, şişman mı, fit mi, kötü mü, utangaç mı bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Adını ya da mesleğini bilmiyorum. Bildiğim tek şey, meşru bir varis istediği için bir eşe ihtiyacı olduğu. Zavallı adamın hamile olduğumu bildiğinden bile şüpheliyim. Kendimi yerden kaldırırken aklıma sinsî bir fikir geldi.

Annemin seçtiği ve bana göre çok fazla ten gösteren elbiseyi kaptığım gibi minik bebeğimin karnını içine sokuyorum ve ilk kez gülümsüyorum.

Hamile olduğumu bilmiyorsa bile, üzere. Vaiz tek kelime edemeden. Ailem aksini iddia edemeden bu sahte evlilik bitmiş olacak.

Orgun yeni tema şarkımı başlattığını duyunca, küçük kilisenin kısa koridorunda ilerlemeden önce güçlendirici bir nefes alıyorum. Gördüğüm adam hazırlandığım gibi değildi. Uzun boylu, kaslı görünüyor. Koyu kahverengi saçları ve çikolata rengi gözleri var. Bana doğru uzandığında ve ilk kez temas ettiğimizde, vücudum hiç hissetmediğim bir şekilde aydınlanıyor.

Bir için, onun patlatmak üzere olduğum için pişmanlık duyuyorum.

Ürdün

Aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum. Bana satılan bir kadınla evlenmek, böylece lanet olası bir mirasçım olacak ve ailesi de borçlarını ödeyebilecekti. Tek bahanem çaresizlik. Otuz yaşında, babamın şirketinin başına CEO olarak geçmem gerekiyordu.

Kendimi bildim bileli bu iş babadan oğula geçmiştir. Ailem nesiller boyunca ABD ordusuna savunma ekipmanları üretti ve sattı. Ben hiçbir zaman partici olmadım, şımarık bir playboy da olmadım. Bulduğum yere gelmek için kıcımları yırttım ve üç hafta önce babam bana bir eş bulmamı ve ona bir varis bırakmak için çalışmamı, yoksa şirketi satacağını söyledi. Bu acelenin nedenini anlamıyorum ama evlilik hayatına adım atmam konusunda kararlı.

İşte burada, küçük bir kilisede, adını bile bilmediğim bir kadına hayatımı adamaya hazır bir şekilde duruyorum.

Kafamda ona isimsiz gelin diyordum. Tanıdığım diğer kadınlara benziyorsa, muhtemelen bunun için taşaklarımı yüzecektir.

Annemle babam önde ve ortada oturuyor, onunkini de benimkinin tam karşısında görüyorum. Hepsi de kendini beğenmiş görünüyor.

Kızın neye benzediğini merak etmedim desem yalan olur.
Aceleyle verdiğim bu karardan pişman olursam.

Org'un düğün marşını çalmaya başladığını duyduğumda dikkatim odanın arka tarafına çekiliyor. Farkında olmadan nefesimi tutuyorum, çünkü neredeyse kalçam kadar bir kadın yavaşça koridorda yürüyor. Kısa boylu ve önü dekolteli beyaz elbisesi hayal gücüne pek bir şey bırakmıyor. Yüzünü bir peçe örtüyor ama hafif kıvrık saçlarının yumuşak dalgalar halinde yanlardan sırtına doğru döküldüğünü görüyorum.

Önümde durup başındaki örtüyü kaldırdığında şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor. İri yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor, korku, yanlış şeflik ve kederle mi dolu? merak ediyorum. Yine de beni kendine çeken dudakları . Dolgun pembe lekeler arasında utangaç bir gülümseme oynuyor. Elim tutması için ona uzatıyorum, narin parmakları benimkine dokunuyor ve zaten sertleşmiş olan sikime bir elektrik çarpıyor.

Yumuşak sesi "Hamileyim" dediğinde, kelimeler beynime kaydedilene kadar boğuk afallıyorum.

O pişmanlığı buldum.

SİMDİ HER YERDE MEVCUT!

aGo-B bhs a-bhæ

Merhaba, ben Krystal. USA Today Çok Satan Yazarı KL Donn olarak yazıyorum. Kitaplarımdan birini aldığınız için çok mutluyum ve umarım hikayeyi beğenmişsinizdir!

Biraz kendimden bahsedeyim:

Daimi romantik. Kahve bağımlısı.

Çoğu zaman alaycı konuşurum.

Bana romantik bir film yerine aksiyon filmi ver. Ama romantik bir kitabı tercih ederim. Ben böyle tuhafım.

Kahve bağımlısı demiş miydim? Dolap alışverişkoluğu.

Plaj aşığı.

Kahve bağımlısı, tekrarlamakta fayda var. Tekrar ediyorum.

Koca takıntısı. Benimki , seninki sende kalabilir.

6 çocuk annesi, kocamı da sayarsak 7. Oh ve bunlardan ikisi kedi ve köpek.

Okuyucularıyla bağlantı kurmayı seviyorum, bu yüzden beni kullandığınız tüm sosyal medya platformlarında bulmaktan çekinmeyin! Akli başında olacağıma ya da çok fazla küfür etmeyeceğime söz veremem, ancak sizden haber almaktan ekstra mutluluk duyacağım!

[KL'nin Sapkın Okurları](#)| [Facebook](#)| [Instagram](#)| [Twitter](#)| [Eden Books](#)

Veya bültenlerimi takip :

[BookBub](#)| [Goodreads](#)| [Newsletter](#)| [AllAuthor](#)

ayrıca kl donn tarafından

Odessa Organizasyonu [Anton](#) |

[Vasy](#) | **Petro Adair Mirası**

[Kırık Prenses](#) | [İşkence DüşesGören](#) [Katil Prens](#) |

Mafya Yapımı

[Onun Krallığı](#) | [Onun J ailbird'üİmparatorluğu](#) [Onun](#) | [Onun Kavgası](#) | [Onun Onun](#)
[Tesellisi](#) | [Asisi](#) |

Görev Gücü 779

[Missing in Action](#) | [Explosive Encounter](#) | [Nowhere To Run](#) | [Dangerous Affair](#)

Komşu Romanlar

Vashchenko'nun [nun](#)

[Komşu](#)

[SahipleniciEmmaline](#) **G**

ücü 'i KontROLSÜZ

Kahramanlar

[Uğruna Savaşmaya Değer Bir Kız](#) | [Benim Olması Gereken Kız](#) | [Tütülü Kızı Sevmek](#)

Daniels Ailesi

[Arsen'e Kadar](#) | [Kol ileyi](#) | [Köz Düşerken](#) | [Nuh'Öncetan](#) [Kaliforniya'Düşlerken](#) |

Şu Malcolm Çocukları

[Saplantılı Bağımlılık](#) | [Kazara Saplantı Küstahça Saplantılı](#) |

Adair İmparatorluğu

[King](#) | [Luther](#) | [Castiel](#) | [Atticus](#) | [Carver](#) | [Trinity](#) .

Zamansız Aşk

[Bir Zamanlar](#) | [Sonsuza Kadar Mutlu](#)

Onun Kollarında Serisi

[Güvende, Onun Kollarında](#) | [Zorbalığa Uğramış, Onun Kollarında Koçluk](#)
[Yapmış, Onun Kollarında](#) |

Yaramaz Masallar

[Dirty](#) | [Treat Me](#) | [Snowed In](#) | [Cuffed](#)

Koruyucular Serisi

[Keeley'Mücadelesinin Emily'nin Koruyucuları](#)|| [Kennedy'nin Kefareti](#)

Ele Geçirilmişler Serisi

[Sahip olunan](#)| [Tüketilen](#)| [Sınırlandırılmayan](#)| [Sırıtılan](#)

Hogan Kardeşler

[Bir Şans](#)| [Bir Seçim](#)| [Zincirsiz](#)

Aşk Mektupları

[Sevgili Killian](#)| [Sevgili Gage](#)| [Sevgili Maverick](#)| [Sevgili Desmond](#)| [Sevgili Lena](#)|
[Sevgili Steele](#)

Tek Başına Kitaplar

[Holding Out For A Hero](#)| [Love Comes After](#)| [Saving Their Princess](#)| [London's](#)
[Calling](#)| [Cowboy Bodyguard](#)| [Holly's Knights](#) | [Lumberjack'Surprise](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.